

XI évfolyam, 1. szám

2017. július.

Hírviő

*Szentegyháza
városi tanácsának hírlapja*

Lapunk tartalmából:

Polgármesteri beszámoló.....	2
Szentegyházi Közbirtokossági Egyesület.....	4
Fenyőcsemete – ültetés Szentegyházán.....	5
Oktatási intézményeinkben.....	5
Pezsgő élet a Szentegyháza Tűzoltóságnál.....	6
A XXVII. Gyulai Zoltán Természettudományi Verseny.....	7
Kedves olvasók! Könyvtárral kapcsolatos gondolatok.....	8
Művelődési életünk hírei.....	9
Ötödik születésnapját ünnepelte a szentegyházi Gold Band együttes.....	9
Eszkábékától Szentegyházáig.....	10
Vadvizek.....	11
Tamás Miklós: Hogyan lehet megúszni a frontra vezénylést.....	11
A nagyszülők, szülők életmeséi.....	12
„Csík Gyimesnek nagy határa”.....	13
„Kör, kör, ki játszik? Aki nem jön, nem játszik!”.....	14
Új közösségi hagyomány született.....	14
Megemlékezések: Nt. Portik - Bakai Sándor plébános, szentszéki tanácsos úr emlékére.....	15
Szabó Klára.....	16
Benedek Klára, született Geréb-Gazda Klára.....	17
Orbán Ilona.....	17
Szentegyházai sikerek az Országos Cselgáncs Bajnokságokon.....	17
Fiatallalkozók – új vállalkozások.....	18
Fili35.....	19

XX. szentegyházai városnapok 2017. július 14, 15, 16.
Részletes program az utolsó oldalon.
Szeretettel várunk mindenkit.

Szőcs Levente : A kő marad

„Üzenem az otthoni hegyeknek:
a csillagok járása változó.
És törvényei vannak a szeleknek,
esőnek, hónap, fellegeknek
és nincsen ború, örökkévaló.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad. ...”

Wass Albert: Üzenet haza

Polgármesteri beszámoló

Tisztelt Olvasó / Tisztelt szentegyházi lakosok!

Ha visszatekintünk az elmúlt évre, egy nehézségekkel tele, eseményekben gazdag évet nyugtázhatunk. Általában azt tartják, hogy a választásokat laza pihenőidőszak követi. Ez nem mondható el az elmúlt évről. A választás után, mint ahogy a törvény is írja, készültünk a hivatal átvételére, mert minden vezetéváltáskor átadás-átvétel szükségeltetik. Az átadás, sajnos, nem igazán történt meg, sőt, a későbbiekben szembesültünk a ténnyel, hogy egyetlen munkálat, projekt vagy pályázat sem volt előkészítve.

Rövid ráhangolódás után elkezdtek a vállalt munkát. A legfontosabb feladat a József Attila és az Eminescu utcákban elkezdett útjavítási munkálatok folytatása volt. Majd két hónapos vita után sikerült egyezsége jutni a kivitelező céggel, és hozzáfogtak a munkálatokhoz.

A József Attila utca

A Mihai Eminescu utca(belső)

Egy másik súlyos probléma, ami érintette városunkat, hogy a fűrészpont beszállító cég egyoldalúan felmondta a szerződést, és ezzel nagy gondot okozott a kazánház további működésében. Tovább nehezítette a hivatal munkáját a 2016. májusában érvénybe lépett közbeszerzési törvény, amely a fűrészpontos licitre 45 napos hirdetési időt szab meg. Sajnos, az első hirdetésre nem jelentkezett egyetlen beszállító sem. A második hirdetés után jelentkező cég már nagyobb áron szállította a tüzelőt. Az okozott kárt bírósági úton próbáltuk megtéríttetni a szerződést bontó céggel, ami az alapfokú döntés értelmében részben sikerült is. 2017-ben, a tűzifapiacra bekövetkezett hiány és a lakókra

kiszabott alacsony hőenergiaár miatt, továbbra is veszély fenyegeti a fűtésszolgáltatást.

Az elmúlt év nyarán a Mihai Eminescu utca 12,14,16-os tömbházaira terveket készítettünk, és uniós forrásokra pályáztunk

az épületek szigetelésére. A gyulafehérvári pályázatbírálóknak az volt a feltételük, hogy az engedély nélküli szigeteléseket és a teraszbeépítéseket 30 napon belül le kell bontani, hogy tovább versenyben maradhassunk a pályázat elnyeréséhez. Ezt a feltételt sem a lakók, sem én nem tartottuk vállalhatónak, mert abban a pillanatban még nem volt garancia a pályázat pozitív elbírálására. A továbbiakban is prioritásaink között szerepel a tömbház-szigetelés, de csak abban az esetben vállaljuk a tervek elkészítését, ha a tömbházon nincs engedély nélküli szigetelés, és a lakók mind beleegyeznek a szigetelésbe. Megkérem, ha van a városban ilyen tömbház, jelezzék, hogy elkezdhesük a tervek elkészítését.

A tavaly nyáron sikerült elkészíttetnünk a kórház gyermekosztályának felújítási terveit, amire pályázatot adtunk le a román kormányhoz, és bízunk benne, hogy még az idén elkezdhetjük a felújítási munkálatokat.

Mint tudjuk, Szentegyháza területén a mezei utak is nagyon

elhanyagolt állapotban voltak. Az elmúlt év végén sikerült 2,8 km mezei utat megjavítani, hogy a benzinkúttól a vasüzemig, személyautóval könnyen eljuthassunk. A Pajtáskerti mezei út is ekkor került felújításra, aminek a hossza 1 km.

A sok feladat és megoldandó probléma mellett próbáltunk figyelni a közösségi ünnepeinkre is, és azokat az adott alkalomhoz méltó módon megszervezni. Ha időrendi sorrendben vesszük a jeles napokat, akkor először a hagyományossá vált őszi hadjáratot említeném, amelynek keretében emlékeztünk azokra a szentegyházaszalvai áldozatokra is, akik életüket adták 100 évvel ezelőtt, a betörő oláh csapatokkal szemben. Az áldozatok emlékére

egy domborművet állítottunk a nagyfalusi templomkertben, amelyet Turi Tibor szobrászművész alkotott. Ez alkalommal ünnepeltük a Hagományörző Huszáregyesületünk 20. évfordulóját is.

Decemberben a Szent Gellért Alapítvánnyal és a Szentegyházi Ifjúsági Fórummal közösen megszerveztük a Karácsonyi Kavalkádot, ahol együtt hangolódhatott a szeretet ünnepére minden résztvevő, öreg és fiatal egyaránt. Közösen karácsonyfát állítottunk, élő betlehemet, kulturális műsorokat, flash-mobot szerveztünk.

A hosszú, hideg telet városunkban űzte el Hargita megye

számos településének küldöttsége, a XXV. alkalommal megszervezt megyei farsangbúcsúztatón. A hagyományörző csoportok felvonulása és megvendégelése mindenkit megmozgatott, összefogásra, közös munkára ösztönözte Szentegyháza polgárait. Ezúton is köszönöm mindenkinek a hozzájárulását!

Nemzeti ünnepünk alkalmából, március 15-én idén két helyszínen, Szentegyházasfaluban, és Szentkeresztbányán emlékeztünk meg a szabadságharcosokról. Fontosnak tartjuk, hogy a hősök előtt tisztelegve kifejezzük: a magyarságunk, jogaink ma is ugyanolyan fontosak, és ugyanúgy harcolnunk kell értük.

Közvetlenül pünkösd előtt, június 2-án nagy megtiszteltetés érte városunkat: a Csíksomlyóra zárandokló Áder János, Magyarország köztársasági elnöke és felesége, Hercegh Anita látogatott el hozzánk. Az elnöki pár meglátogatta a Múzeum Szállót, és megtekintette városunk büszkeségének, a Gyermekfilharmonianak rövid koncertjét is. A közös ünnepelés a határokon átvéelő nemzeti összetartozás érzését keltette mindnyájunkban.

További terveink:

Szentegyháza infrastruktúrájának fejlesztése kiemelt célunk, ezért az elmúlt egy évben több pályázatot nyújtottunk be, és készítettünk hozzá tervek, ezek közül a nagyobb beruházások a következők:

- Mezei útépítés, a Sport utca végétől az Ángyosig, aminek hossza 8 km, értéke: 1 000 000 euró
- A közvilágítási hálózat lámpatesteinek a kicserélésére, értéke: 120 000 euró
- Egy pályázaton belül 12 utca felújítása (Hársfa u., Hajnal u., Vadász u., Kárpátok u., Iskola u., Gábor Áron u., Ifjúság u., Strand u., Vítusok u., Gyertyánffy Jónás u.) értéke: 2 700 000 euró
- Egy másik pályázatban 6 utca felújítása (Múzeum u., Szarvas bejáró, Budai Nagy Antal u., Hősök u., Haladás u., Ősz u.) értéke 390 000 euró.

- Napközi építése Szentkeresztbányán 6 csoport számára, a értéke: 620 000 euró

-Új fejlesztési munkálatokat is elkezdünk, a külső Eminescu és a Sportolók utcák útburkolatának javítását.

Ezekkel a munkálatokkal később kellett volna foglalkozni, miután a Harvíz befejezi a víz- és szennyvízhálózat felújítását. Viszont, a három éve megkötött szerződés kötelez, hogy elkezdjük a munkálatokat, ellenkező esetben a kivitelező cég fog kártérítést követelni. Annak érdekében, hogy ne kelljen az új utat majd felválni, az úttest alá lefektetjük a vezetékeket a saját költségünkre, ahol a szennyvízhálózat érinti az úttestet. Az idén a járdák, szegélykövek, vízelvezetők, útalap és egy aszfaltréteg elterítésére kerül sor.

Ebben az évben is megszervezzük a városnapokat. A helyszín, megszokott módon, a Vasas futballpálya lesz, az előbbiekhöz képest azzal a különbséggel, hogy kevesebb összeget szánunk a rendezvényekre, és nagyobb hangsúlyt próbálunk fektetni a helyi csoportokra, fellépőkre. Mindenkit szeretettel várunk a rendezvényekre, és jó szórakozást kívánok minden szentegyházi lakosnak.

Molnár Tibor polgármester

Szentegyházi Közbirtokossági Egyesület

Hiába, hogy Szentegyháza Székelyföld egyik legpezsgőbb kulturális életével büszkélkedhet - számos híres zenekarral, egyesülettel, alapítvánnyal, művésszel, profi szakemberekkel, kórusokkal, különféle társulásokkal -, az erdő és a falopás ezt mind beárnyékolja.

A Közbirtokossági Egyesületet

májusban jegyeztettük be a bíróságon. Mielőtt elindítottuk az egész folyamatot, számos fórumot és gyűlést szerveztünk, hogy felmérjük az erdőtulajdonosok és a lakosság elképzelését, akaratát az erdőinkkel kapcsolatosan.

Jelenleg több mint 400 tagja van az egyesületnek, amelyből 268 alapító tag, és közel 1 900 hektár területet foglal magába.

Egyesületünk jól megszerkesztett közbirtokossági alapszabályzatra épül, melynek célja megvédeni erdőinket az idegen felvásárlóktól; szándékunk a 25 év alatt kialakult erdőmaffia megszüntetése, az erdők őrzése és adminisztrálása, a letarolt erdőrészek újraültetése, a legelők kitakarítása, a tulajdonviszonyok rendezése.

Tudjuk, nagy „csutakba” vágtuk a fejszét, de egy tucatnyi ember vállalta ezt a bonyolult, nehéz és olykor veszélyes feladatot. Most már csatlakoztak önkéntesek, akik aktívan részt vállaltak a munkából, és már a 45 fős csapatunkkal könnyebben és hatékonyabban tudunk dolgozni.

Elhatározásunk nem volt könnyű, ugyanis mindnyájan tisztában vagyunk a helyzet nehézségével és a járulékos bonyodalmakkal, problémákkal, fenyegetőzésekkel, bírósági perekkel, nem beszélve az erre áldozott időről, de addig, amíg az emberek támogatnak bennünket, elszántak és kitartóak leszünk.

Döntésünk óta sok minden történt, sok mindenben vagyunk már túl, és még több munka következik.

A tagokról, területekről, tulajdonpapirokról egy összetett adatbázist készítettünk, informatikai programmal kibővítve. 216 járőrözést szerveztünk a falopás megfigyelésére, amelyből 16 esetben volt tettenérés, és számtalan falopást előztünk meg. Szerveztünk egy nagyszabású csemeteültetést, amelyen körülbelül 500 ember vett részt, és közel 20.000 fenyőcsemetét ültettünk el.

Tudatában annak, hogy mekkora probléma a tűzifa beszerzése, 273 gazdának szerveztük meg a kaszálói bélyegzést. Kalákamunkával és segítséggel elkészítettünk egy irodát, amelyet a szentegyházi Szövetkezettől kaptunk, az Üzem utca 15 szám alatt, ahol tudjuk majd fogadni az egyesület tagjait.

Mivel az erdőt 20 év alatt „megölték”, így nagyon kedvező élettérre vált a gomba, áfonya, málna számára. Ezt hamar észrevették sokan, és egy úgynevezett invázió alakult ki, a környező megyékből jönnek autókkal, buszokkal „szüretelni”, és szemetelnek, gyűjtogatnak, mert „Szentegyházán mindent lehet”. **Lehetett.** Ennek ellenőrzésére kidolgoztunk egy programot a 45 fős csapattal, és minden nap, hajnalban ellenőrizzük a Hargitára vezető utakat.

Hargita megyében három erdészettel találkoztunk szerveztünk, megbeszéléseket, hogy miként lehet az erdőt őrzés és adminisztrálás alá helyezni. A tárgyalások következtetése, hogy ha van egyetértés, és megértik az emberek, hogy más járható út egyelőre nincs, akkor köthetünk szerződést.

Ezúttal is megkérjük azokat az erdőtulajdonosokat, akik eddig hanyagolták ezt a témát, hogy ne legyenek közömbösek, ne legyenek lusták, ne vegyék félvállról ezt a dolgot, és álljanak be az egyesületbe, mert előbb - utóbb következményei lesznek a felelőtlenségnek.

Meg kell értenünk, hogy ha most nem oldjuk meg a helyzetet, 20 év múlva is ugyanígy fogunk tartani.

Meg kell értenünk, hogy ha most nem lépünk, gyermekeink, unokáink ellen dolgozunk.

Meg kell értenünk, hogy a mi környezetünk, a mi dolgunk, hogy szép legyen.

Ne legyünk szégyenfoltja Székelyföldnek, ne kacagjanak minket Bukarestben.

Az erdő mindnyájunké, felelősek vagyunk érte!

Konrád Dezső, elnök
Lőrincz Csaba, alelnök

Fenyőcsemete – ültetés Szentegyházán

Kora tavasszal, az akkor még alakulófélben lévő Szentegyházi Közbirtokossági Egyesület vezetőségét felkereste a zetelaki Erdőrendészeti Hivatal munkatársa, Kádár Tibor-Sándor erdőmérnök, azzal, hogy az erdészeti hivatal kapcsolatban áll egy osztrák céggel, amely földlabdás lucfenyő-csemeték adományoz egyházak vagy iskolák tulajdonában lévő erdőterületek beültetésére. A beszélgetést sok egyeztetés követte, és az alapötletet, hogy fenyőcsemeték ültessünk, egyre többen támogatták, és csatlakoztak a kezdeményezéshez. Létrejött egy nagyszámú, erős szervezőcsapat, amely a közbirtokossági egyesület vezetőiből, tagjaiból, a Gyermekfilharmónia vezetőiből, a Polgármesteri Hivatal vezetőiből és önkormányzati képviselőkből, a Zetelaki Erdőrendészeti Hivatal munkatársából állt.

A csemete-ültetés ötlete gyorsan túlnötte magát, már nem csak egy egyszerű fenyőcsemete-ültetésről volt szó. Célunk lett az is, hogy jó példát mutassunk, hogy közösséget építsünk, hogy ezzel a kezdeményezéssel elkezdjük megfordítani azt az igencsak rossz irányvonalat, amely a szentegyházi „erdőgazdálkodást” jellemezte. Úgy érzem, ez sikerült, hisz minden bizonnyal egy felemelő közösségi élményben részesült mindenki, aki részt vett a csemete-ültetésen.

Szerettük volna április 21- 22.-én, a Föld napján tartani az

ültetést, de el kellett halasztanunk, mert nagyot havazott az előző napokban, és sokáig megmaradt a hó. Végül május 5- 6.-án került sor a csemeték elültetésére, néhány nappal május 10., a Madarak és Fák napja előtt.

Pénteken, május 5.-én százötven szentegyházi iskolás a közbirtokossági egyesület tagjainak irányításával, az egyház területén elültette a Lieco osztrák cég által felajánlott 3 000 földlabdás, és mintegy 500 darab szabadgyökerű lucfenyőcsemetét. Fontos volt, hogy a földlabdás csemeték iskolások ültessék, hisz ez volt az adományozó cég kérése, így érvényesült a rendezvény nevelő jellege.

Szombaton, május 6.-án a Madarasi Hargitára vezető út mellett több mint 16.000 szabadgyökerű lucfenyőcsemetét sikerült elültetni. E napnak a lebonyolítása jelentett nagyobb munkát a szervezők számára, hisz ekkor már bárki jöhetett ültetni, és jött is. Meg kellett szervezni a csemeték helyszínre való kiszállítását, a nagyjából 150 kapacitásként beszerzését az ültetéshez.

Minden várakozást felülmúlt a résztvevők száma. Ott voltak a Gyermekfilharmónia tagjai és vendégei, sokan voltak a szentegyháziak, jöttek Kápolnásfalaról, Udvarhelyről, Gyergyóból, Szovátról. A több mint 450 önkéntest a szervezők négy csoportba osztották fel. Minden csoport tagjai a közbirtokossági egyesület két-két megbízott szakemberének irányítása mellett ültették a fenyőcsemeték. Késő délután, a

munka végeztével a szervezők minden önkéntest ebéddel vártak a faültetés helyszínén.

Köszönjük szépen a felajánlott fenyőcsemeték a Lieco osztrák cégnek, a székelyudvarhelyi Silvoplant Kft-nek, a Hűpürcsös Néptáncgyűttes tagjainak, Benedek Elek erdőmérnöknek.

Köszönjük szépen minden önkéntesnek a példamutatást, a segítséget, a szakácsoknak a finom ebédet.

És végül, de nem utolsósorban köszönjük a lelkes szervező csapatnak a munkát és a sok szabadidőt, amelyet erre áldoztak.

Jövőre újra csemeteültetés !!!! Folytatjuk !!

Sándor Lajos alpolgármester

Oktatási intézményeinkben

A 2016/2017. tanévben az intézményben történt változásokról kérdezi a Hírívő a város két oktatási intézményének igazgatóit:

1. Kik töltik be jelenleg a vezető tisztségeket az iskolában? Milyen változások történtek a tanév elejétől? (igazgató, aligazgató, struktúrafelelős – ez utóbbi mit jelent?) Milyen módon történt a vezető beosztások elfoglalása?

- **Jimon Mircea:** A „Gábor Áron” Szakközépiskolában jelenleg az igazgatói tisztséget én töltöm be, aligazgató Gergely Cristina, struktúrafelelősök Mihály Júlia az iskolai előtti oktatási szinten, illetve a liceumi szinten Máthé István. A jelen tanév elején az igazgatói tisztséget András Izabella töltötte be, az aligazgatóit pedig Csergő Ildikó. A minisztériumi rendelet alapján, 2016. dec. 22-én a liceum pedagógusi közössége titkos szavazat alapján választotta meg a jelenlegi vezetői beosztású személyeket

- **Fekete-Bartos Kinga:** A Mártonffi János Általános Iskolában az igazgatói tisztséget én töltöm be, az aligazgatói tisztséget Farkas Ildikó tölti be, a Nárcisz Napközi Otthon alegység irányítója pedig Bálint Erzsébet óvodapedagógus.

2017. január 9-től nevezett ki a Hargita megyei Tanfelügyelőség a Mártonffi János Általános Iskola igazgatójának, a 2016 szeptemberében meghirdetett igazgatói és aligazgatói versenyvizsga eredményének alapján. Az aligazgatónót a Nevelőtestület döntése alapján nevezték ki, a 2016-2017-es tanév végéig.

2. Kérjük, beszéljen arról, milyen elképzelésekkel – tervekkel indultak a tisztség átvétele után!

- **Fekete-Bartos Kinga:** Célom egy harmonikus, demokratikus iskolai légkör kialakítása és fenntartása, melynek eredménye a minőségi oktató - nevelő tevékenység, ugyanakkor az iskola tanulóinak motiválása, érdeklődésük és bizonyítási vágyuk felkeltése, a tanulás biztosította lehetőségek kihasználására való ösztönzés. Úgy gondolom, ha minden erőnket az iskolai oktató - nevelő tevékenység hatékony megszervezésére összpontosítjuk, a megfelelő eszközök beszerzésétől a tanórák érdekes és hatékony

kivitelezéséig, akkor elérjük, hogy a sok érdeklődő, szorgalmas és kíváncsi tanuló a továbbiakban sikerre váltsa a fáradásait, és büszkén mondhatjuk majd, hogy a Mártonffi János Általános Iskola egy életre meghatározza diákjainak életvitelét.

- **Jimon Mircea:** Két dolgot követtem: először is, továbbvinni, folytatni az alapvető, meghatározó (iskolai, iskolán kívüli) tevékenységeket, másodsorban pedig hangsúlyt fektetni a kommunikálásra, dialógusra, a közösséget erősítő tevékenységekre, illetve látható határokat építeni mindenki számára.

3. A tisztségbe történő beiktatás után lassan eltelik az első oktatási félév. Milyen nehézségekbe ütköztek ezidőben?

- **Jimon Mircea:** Nagyon nehéz tanév közben átvenni az igazgatást, egyik napról a másikra, sok mindent kellett megtanulni, sok dologra figyelni, ami nyilvánvalóan nagyon komoly kihívást jelentett. Nem könnyű ilyen gyorsan egy egységes képet kialakítani, sőt elfogadtatni egy elég sokszínű közösségben. A mindennapi gondjainkban nagyon sok irányból nagyon sok segítséget kaptunk, ez kiegészült jóindulattal és érdektelen támogatással. Természetesen nem lehet általánosítani, de a közösség legnagyobb része támogatott és megértette, hogy milyen komoly, nehéz és felelősségteljes feladatot vállaltam - vállaltunk.

- **Fekete-Bartos Kinga:** Egy több épületből és több oktatási szintből álló iskola irányítása sok szervezést, tevékenységek, feladatok összehangolását igényli. Elsősorban objektív okokból származnak akadályok: események, programok ütköznek a tennivalók sokasága miatt. Legtöbbször az időhiánnyal kell megküzdeni. Szerencsére, egy nagyon hatékony és jól együttműködő csapat segít, akikre mindig számíthatunk.

4. Kérjük, sorolja fel a 2016/2017-es tanév legfontosabb eredményeit, megvalósításait! (Fotókat is kérnénk, azzal színesebb az anyag.)

- **Fekete-Bartos Kinga:** Az elmúlt tanév legkiemelkedőbb eredményének a csemeteültetés projekt sikeres megvalósítását tartom, ugyanakkor tanulóink versenyeken való részvétele, illetve az általuk hozott díjak, melyekkel iskolánk hírnevét növelték, mind - mind fontos eseménynek számítanak.

- **Jimon Mircea:** Legfontosabb eredményem, hogy minden iskolai vagy iskolán kívüli tevékenységünket véghez vittünk a kollégák és a diákjaink együttműködésével: a mindennapi oktatási tevékenységeink véghezvitele, szülők bálja, maszkabálók, változatos és sokszínű versenyeken való részvételünk, a március 15-ei ünnepség megszervezése, az iskolabörze, az „Iskola másként” - hét megszervezése, kicsengetések, tanévzáró ünnepségek.

Ugyanakkor az iskolánk anyagi jómódját is fejlesztettük azáltal, hogy felújítottunk három osztálytermet, a bentlakás épületében rehabilitáltuk a harmadik emeleti fürdőt, és más arculatot sikerült adnunk a kapusszobának. Itt sorolhatnánk kisebb dolgokat is, de ezek nem annyira láthatóak, viszont a mindennapi gondjainkhoz és eredményeinkhez hozzátartoztak.

Amit a legfontosabbnak tartok, az, hogy az iskolánkért próbáltam megtenni mindazt, amit tudásom, készségeim és személyiségem engedett, és lépéseket tenni annak érdekében, hogy bebizonyítsam azt, amit már régóta mondom a gyerekeknek, a diákoknak, hogy a „Gábor Áron” Líceum még véletlenül sem utolsó a megyei iskolák sorrendjében.

A Hírvivő eredményekben gazdag munkát kíván oktatási intézményeink új vezetésének, az elkövetkezőkre meg jó vakációt!

Pezsgő élet a Szentegyháza Tűzoltóságánál

“Mert az ember – ezt egyre inkább hiszem – csak annyit ér és csak annyira ember, amennyire meg tudja őrizni lelke egy zugában az örök gyermeket.” - Márai Sándor szavaival élve, komoly

haladást csak ott tudunk elérni, ahol a gyermekkori álmaink egy kicsit beleszövődnek a mindennapos munkánkba. Nos, ebben számomra jó példa a szentegyházi tűzoltóság, ahol a gyermek tűzoltók iránti csodálata ötvöződik a felnőtt tűzoltók tenni akarásával.

Ha a napokban a szentegyházi tűzoltószertár előtt sétáltunk el, meglepve tapasztalhattuk, újabb változásokon esett át a régi épület. A már lassan két éve folyamatos munkálatok a végére értek, a Hargita Megyei Tanács támogatásának köszönhetően és a szentegyházi Városi Tanács jóvoltából, sikeresen megújult az épület tetőszerkezete, a hőszigetelés eredményeként pedig teljesen új arculatát mutatja az épület. Ajtó-, ablakcserével, meszeléssel tették tökéletessé a látványt, hirdelve az önkéntesek kitartó szorgoskodását, no meg a helyi vállalkozók tűzoltók iránti elhivatottságát.

Az épület látványos változása a tevékenységben is változással járt, ez év első felében újra felhívás indult ifi tűzoltók toborzására, sikerrel, hiszen tizenhárman jelentkeztek, belőlük már jó páran, gyorsan elsajátítva az alapvető mozdulatokat, „brióval” képviselték a csapatot a tavaszi tűzoltóversenyeken. Szentegyháza Tűzoltó Csapata nyerte meg a megyei versenyt, így képviseli Hargitát a megyék közötti szakaszon, Besztercén. A cikk írásakor még csak a készülődés zajlik, július 5-7. között drukkolunk a csapatnak, biztosak vagyunk, hogy komolysággal fogják képviselni és öregbíteni városunk és a megye hírnevét.

A Megyei Tanács most már több éves támogatási programjának köszönhetően, a tűzoltó egyesület modern védőruhákkal van ellátva, ebben az évben is sikerült egy pályázatot megnyerni további védőruhák - felszerelések bővítésére, valamint, ami fontos, sikerült egy pályázat továbbképzésre - tanfolyamra, hiszen szükséges a naprakész skattudás. Ezeket a programokat, amelyek futamideje 2017., a Megyei Tanács és Szentegyháza Város Tanácsa támogatja, biztosítva ezáltal egy szakképzett és jól felszerelt tűzoltócsapat jelenlétét városunkban.

Az elmúlt évek vonulásai-riasztásai mozgalmassá tették a tűzoltóság életét, a vonulások száma, érdekes módon, nem változik jelentősen; amit, sajnos, meg kell említenünk, hogy a 2017-es év sötét statisztikát mutat: az év első felében már 14 riasztás volt, amiből főleg az autós baleseteknél 5 halálos áldozat, erre még nem volt példa az utóbbi 20 évben.

Eseményekkel teli évek váltakoznak és ez nincs másképp a tűzoltóknál ebben az évben sem, hiszen idén is megszervezték a hagyományos nő-napi bulit, edzették a fiatal tűzoltókat (V-VIII. osztályosok), de képviselik a szentegyházi tűzoltókat különböző rendezvényeken – Fűvös fesztiválon, no meg tűzoltó - fesztiválokon, így Lengyelországban-Willamowice városában, hogy csak a legtávolabbi eseményt említsem. A szoros baráti kapcsolatok, no meg a szakmai tapasztalatsere létfontosságú a hatékony tevékenységben.

Kívánunk további sok sikert Szentegyháza Tűzoltó Csapatának! És minél több hasonló aktív csapatot Szentegyházának – zárógondolatnak James Ramsey Ullman szavait idézve: „A siker egyetlen kulcsa a közös erőfeszítés, a csapatmunka, mert az önzéstől csak kisebb lesz az ember”.

Szabó István mérnök

A XXVII. Gyulai Zoltán Természettudományi Verseny

Szentegyházán, a Gábor Áron Szakközépiskolában 2017. május 20-án a szentegyházi Gábor Áron Szakközépiskolában zajlott a XXVII. alkalommal megrendezett, regionális szintű Gyulai Zoltán Természettudományi Körverseny. Ez a vetélkedő 1994-ben indult fizika versenyként, akkor nyolc, Hargita, Kovászna és Brassó megyei középiskola részvételével; ez a szám máig ötre csökkent. A verseny pontos szabályzat szerint zajlik. Minden iskolából osztályonként 3 fős csapat vehet részt (VII., VIII., IX., X., XI., XII. osztályosok), vagy legfeljebb 18 tanuló iskolánként. 1996-ban vette fel a verseny - Gábor Zoltán kolozsvári egyetemi professzor javaslatára – az iskolaalapító erdélyi magyar tudós, akadémikus, fizikus Gyulai Zoltán (1887-1968) nevét, aki fizikus, akadémikus volt, nemzetközi híró kristályfizikai iskolát alapított. Effektust neveztek el róla (Gyulai-Hartly -effektus). Pipén, Segesvár mellett született,

középszkoláit Tordán és Kolozsváron végezte az utárium gimnáziumban, 1906. júniusában érettségizett. Felsőfokú tanulmányait a kolozsvári tudományegyetemen végezte, ahol 1913-ban szerzett matematika-fizika szakos tanári oklevelet. Ezt követően Tangl Károly tanársegédje lett. Ezután szegedi, debreceni, kolozsvári egyetemeken tanított, majd a Budapesti Műszaki Egyetem kísérleti fizika tanszékének vezetője 1947-től 1962-ig.

Az 2012. évi versenytől kezdődően, amelynek szintén a mi iskolánk volt a házigazdája, javaslatunkra, a fizika körverseny természettudományi körversennyé alakult. Tudott tény, hogy a

tanulók természettudományok iránti érdeklődése csökkent, de mi azt is tudjuk, hogy a jövő elképzelhetetlen e szakok, tudományterületek alapos ismerete nélkül, főleg azok számára, akik a műszaki egyetemeken készülnek továbbtanulni.

A verseny két szakaszban zajlott.

I. szakasz: A kísérletek előkészítése, ehhez szükséges vegyszerek és egyéb fogyóanyagok beszerzése, valamint a jutalomkönyvek megvásárlása. A verseny szabályzata alapján, a legjobb eredményeket elért tanulókat évfolyamonként díjazzuk (I., II., III. díj, dicséret), és különdíjakat osztunk – egyet a gimnáziumi tagozat, egyet pedig a középiskolás tanulók között annak, aki a legjobb eredményt éri el a kategóriájában

II. szakasz: A tulajdonképpeni verseny lebonyolítása, dolgozatok kijavítása és értékelése. A versenyző diákok és tanárok

ellátására tízórai és ebéd, szükség esetén ezek elszállásolása.

Mint házigazdákra, több feladat is hárult ránk: a versenyfeladatok összeállítása a fizika, kémia és a biológia tárgyában, minden évfolyam részére feladatok és, versenyfeladatként, kísérletek előkészítése, amelyhez több fontos kísérleti eszközt is most szereztünk be, támogatóink jóvoltából; az előkészítéshez tartozott a feladatok sokszorosítása minden tanuló számára; a legjobb eredményt elért tanulók évfolyamonkénti díjazása (I., II., III. díj, dicséret) és két különdíj kiosztása – egyet a gimnáziumi tagozat, egyet pedig a középiskolás tanulók között annak, aki a legjobb eredményt éri el a kategóriájában; a versenyzők étkeztetése. – A felügyelet is a szervező iskolára hárul, és minden, ami ezzel jár.

Az idei fordulón a következő iskolák vettek részt: a Baróti Szabó Dávid Középiskola Barótról, a Nagy Mózes Elméleti Líceum Kézdivásárhelyről, a brassói Áprily Lajos Főgimnázium, a Bányai János Műszaki Szakközépiskola Székelyudvarhelyről, valamint a helyi Gábor Áron Szakközépiskola, a verseny idején szervezője. Jelen volt a baróti Gaál Mózes Általános Iskola csapata, az Áprily és a Nagy Mózes középiskolák általános iskolai tagozata egy-egy csapattal, és képviseltette magát városunkból a két általános iskola: a Tamási Áron és a Mártonffy János Általános Iskola is.

A verseny megszervezésében és lebonyolításában tanáraink többsége és az alkalmazottak is részt vettek. Köszönet érte azoknak, akik a hívásra igennel válaszoltak. Igaz, mindez nem valósulhatott volna meg anyagi támogatás nélkül. Az első szakasz megszervezésének anyagi támogatója Szentegyháza Városi Tanácsa, míg a második szakasz lebonyolításának támogatója Magyarország Emberi Erőforrások Minisztériuma, a nevében és képviselőjében eljáró Eötvös Loránd Tudományegyetemen keresztül, amely a 2016/2017-es tanévben a szomszédos államokban élő magyar iskolások számára, anyanyelven folyó tanulmányi versenyek támogatására kiírt pályázati felhívást tett közzé; erre a Kedvezményezett, vagyis a szentegyházi Gábor Áron Alapítvány pályázatot nyújtott be, és amelyet meg is nyert.

Ezúton is megköszönjük a kapott támogatást. Hisszük, hogy jó célt szolgált(unk).

Máthé István projektvezető

Kedves olvasók!

Engedjék meg, hogy néhány, könyvtárral kapcsolatos gondolatomat megosszam Önökkel! Előfordult már párszor, hogy a könyvtárba először látogató atyámfia megkérdezte, hogy járnak ide egyáltalán, vagy van még, aki olvas manapság, mert hát ott az internet, meg ott a tévé. Aztán, még mielőtt választ kapna, körültekintve konstatálja, hogy mennyi új könyv van, sőt megkockáztatja, mennyi jó könyv van, és hogy milyen otthonos a könyvtárunk. Nehogy azt higgye bárki is, hogy dicsekedni akarok a „munkahelyemmel”, mert nyilván nem csak az én érdemem, hogy ilyen szép könyvtárat tudhat magáénak a szentegyházi nép. A jó alapozás nélkül ma nem lehetnénk itt és ilyen formában. Kultúraszerező, mindenki könyvtáros Klárka nénije még a legnehezebb időkben is mindent megtett, hogy igényesen gyarapítsa az állományt, és becsalogassa az olvasót. Ahogy Ő szokta mondani, könyvet koldulni nem szégyen, szerzett is mindenhol magyar könyvet a nagyszámú olvasóközösségének. A kitaposott úton nekem már könnyebb volt továbbhaladni. Nagyon szerencsés időkben élünk, már ami a könyvpiacot illeti, a kínálat óriási, szinte átláthatatlan, követhetetlen a sorra megjelenő könyvek sokasága. Könyvtárunk állománya is folyamatosan frissül, bővül. A Kájoni János Megyei Könyvtár állandó támogatását élvezzük. A szakmai segítség mellett bőkezűen juttatnak az odaérkező könyvsomagokból. A helyi önkormányzat is rendszeres anyagi támogatásával hozzájárul könyvtárunk állandó fejlesztéséhez. A legtöbb támogatás, értékes adomány az anyaország részéről érkezik, főleg meghívásos pályázatok révén, az olvasók legnagyobb örömére.

És akkor lássuk, kik is olvasnak, kik járnak könyvtárba és miért? Szerb Antal tökéletesen megfogalmazta: „Vannak, akik szórakozásból olvasnak, és vannak, akik műveltségüket akarják olvasmányaikkal gyarapítani; de én a harmadik olvasóra gondolok, arra, akinek az olvasás életfunkció és ellenállhatatlan kényszer – csak ez az igazi olvasó.” Elsősorban a tanuló diákok és a nyugdíjasok látogatnak el a könyvtárba. Az aktív dolgozó réteg, érthető okokból, kisebb számban van jelen az olvasói nyilvántartásban, de ők is olvasnak. A nagyfalusi iskola óriási előnyt élvez, mivel a könyvtár közvetlen szomszédságában van. Elmondhatom, hogy az idejárom gyerekek itt „nőnek” fel, a szemem láttára. Túl azon, hogy megszokhatták, hogy bármilyen információra, könyvre szükségük van az iskolában, szinte azonnal kézbe kapják. Házi feladatokhoz, házi dolgozatokhoz óriási segítséget kapnak itt, a könyvtárban. De van, aki csak azért jön be, hogy megnézzze, minden rendben van-e, vagy éppen az iskolabuszra kell várakoznia, s közben belelapoz, beleolvas egy-két könyvbe.

A technika is jól megfér a könyvek birodalmában, négy számítógép áll a könyvtárhasználók rendelkezésére, ingyenes

internetelési lehetőség, sőt működő wifink is van. Ez utóbbi jól jön, főleg nyáron, a településünkre látogató vagy átutazó turistáknak, vendégeknek. Gyerekeink, fiataljaink is szívesen facebook-oznak a könyvtárban, de tudják, hogy nem szeretem, ha csak azért jönnek.

Csoportosan is látogatják a könyvtárat, ez különösen fontos és meghatározó lehet a gyermek számára. Már napközis-ként eljönnek az óvó nénivel, és garantáltan visszatérnek szüleikkel vagy nagyszüleikkel, hogy beiratkozhasanak és birtokukba vehessék az itt talált könyveket. Nagyon fontos, hogy időben megszeretessük velük a könyveket, az olvasást. Erre jó alkalom az olvasást népszerűsítő felolvasó-maraton is, amelyhez minden évben csatlakozunk a diákokkal. Ilyenkor kézzel kézre adjuk a kijelölt író könyveit, és hangosan felolvassuk. Ma, az sms-ek, agyonrövidített szavakból álló chatelések, a helyesírási hibáktól hemzsegő facebook-posztolások virágzó korszakában nagyon fontos, hogy időt fordítsunk az olvasásra, sőt a hangos felolvasásra, mert a szókinccsfeljesztésen túl, alapvető helyesírási szabályok is jobban rögzülnek.

Úgy érzem, sok minden adott könyvtárunkban egy kis kikapcsolódáshoz. Nekünk, szülőknek sem mindegy, hogy gyerekeink milyen környezetben és mivel töltik iskolán kívüli kevéske idejüket. És higgyék el, olvasnak a gyerekek, a fiatalok. Nem annyit, mint mi és nem azt, amit mi, de erről nemcsak ők tehetnek. Rohamosan fejlődő világunkkal nehezebb lépést tartani, a mi gyerekkorunk sokkal egyszerűbb és letisztultabb volt. Nagyobb élményt jelentett számunkra egy könyv elolvasása, sőt, szinte mindent elolvastunk, ami a kezünkbe került. A mai gyermekeknek meg szelektálni is nehéz az óriási könyvkinálatból. El kell fogadnunk valamilyen szinten azt is, nem biztos, hogy a mai gyerekek szívesen olvassák a mi, húsz-harminc évvel ezelőtti, nagy kedvenceinket. Az ők igényeit is figyelembe kell vennünk, ne próbáljuk mindig rájuk erőltetni a mi olvasás-élményeinket. Óvatosan, szinte észrevétlenül segítenünk kell a jó olvasmányok megtalálásában, de meg kell adnunk a szabad választás lehetőségét is. Sok anyuka mondja, hogy, otthon annyi könyvünk van, azt egyszer olvassa ki a gyermek, addig nincs, miért könyvtárból kölcsönözzön”. Ilyenkor mindig elmondom, hogy a könyvtári könyv az „más”, úgy a gyermeknek, mint nekem vagy bármelyik felnőtt olvasónak. Aki szeret könyvtárba járni, szeret órákon át kutakodni, keresgélni, és persze, imád olvasni, az mindig fog könyvtárba járni, technika ide vagy oda, sem a tévé, sem az internet nem tudja ezt pótolni.

Felnőtt olvasóink igényeihez is igazodunk. Van olvasó, aki évtizedek óta jár könyvtárba, és van, aki most fordul vissza a könyvhöz mint kikapcsolódási lehetőséghez. Együtt követjük az újdonságok megjelenését, és igyekszem beszerezni számukra, a lehetőségekhez mérten. Sok olvasóhoz több kézen keresztül jut el az olvasnivaló, de lelkes könyvtárbarátokkal minden megoldható. Visszük, hozzuk, cseréljük a könyveket, csak hogy eljusson az érdeklődőhöz. Érdekes kapcsolatok, jó barátságok alakulnak ki a könyvek révén.

Lelkes fiatal anyukák néha kézzől kézre adnak egy-egy jó nevelési szakkönyvet vagy lélektani olvasmányt. Egymásnak ajánlják, egymással megbeszélik könyvélményeiket. A nőklub is jó alkalom a könyvkölcsönzésre. Mindig kerülnek az adott témához kapcsolódó könyvek, melyeket szinte elkapkodnak az előadás után.

Ez a könyvtár mindnyájunké, a színes könyvet lapozó emberpalántától, az érdeklődő diákon át a minden nap olvasó nyugdíjas bácsikáig. Úgy gondolom, mindenki talál érdeklődési körének megfelelő olvasmányt a polcokon. Használják ki a lehetőséget, vegyék birtokukba a könyveket!

Az olvasás jó hatással van ránk, csodálatos élményeket nyújt, ismeretlen tájakra repít, érzelmileg, tudásban gazdagít.

Finta Erika könyvtáros

Művelődési életünk hírei

2017. február 25-én abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy városunk adhatott helyet a nagy hagyománynak örvendő, megyei szintű Farsang-temetésnek. Ebben az esztendőben erre a 25. alkalommal került sor, a helyi Önkormányzat anyagi és

fizikai fő támogatásával. A megyei farsang-temetés megszervezésére 13 évente kerül sor helyiségünkben, mivel vándor - jellege van, és ennyi hagyományörző csoport létezik Hargita megyében. Egy új stratégiát vetettünk be a szervezés során, mivel nem egy helyen „temették el” a csoportok, hagyományaik szerint a farsangot, mutatták be produkciójukat, hanem városunk területén hat főbb helyen (1. – a szentkeresztbányai római katolikus templom terén, 2. - a piactéren, 3. - a alszegi csengettyű körül, 4. - a felső mérlegnél, 5. - Kókilik bejáratánál, 6. - a kettős kereszt téren.) Végül a nagy, közös farsangtemetés a Május 1. utcában történt meg, ahol szalmabálából kirakott XXV-nek és a Szent Gellért Alapítvány által foglalkoztatott sérült fiatalok bábuinak adhatott lángot a Polgármester. Nagyon szépen köszönöm minden civil szervezetnek és csoportnak, hogy karöltve ezer százalékosan besegítettek a rendezvény sikeréért. Külön említésre méltó a lakosság hozzáállása, a polgármester, az alpolgármester támogatása, a hat farsangtemető pont felelőseinek munkája, valamint mellettem a szervezésben oroszlánrészt vállaló Bözödi Mária kolléganő segítése.

Május 21-én egy másik rangos rendezvényünket tudhatjuk magunk mögött: a Szentgyörgyvárosi Nárciszünnepelet, amelyik 42. „születésnapját” ünnepelhetett, közösen a tíz meghívott folklórcsoporttal és a helyi Fúvószenekarral, mazzorett-csoporttal, a huszár-egylettel és táncscsoportokkal, valamint nem utolsó sorban, a lakossággal. Ezúttal megint a városvezetés

hozzáállásának köszönhetően, az egyik legsikeresebb Nárciszfesztyál volt abból a huszonkettőből, amelyet én szervezhettem meg.

Az amatőr színjátszó-csoport és a veterán néptáncosok közös műsorával, több helyiségben mutattuk be műsorunkat, amely általában népi jellegű jelenetekből, anekdotákból, táncokból tevődik össze. Ez a lelkes kis csapat meglátogatott és mosolyt csalogatott olyan, kulturálisan elhanyagolt települések lakóinak arcára, akik egy esztendőben egy, esetleg két rendezvényen vehetnek részt, vagy egyen se. Falunapi meghívásoknak tesznek eleget, vagy csak egy estét betöltendő műsor előadására kérik fel őket. Ebben az esztendőben már volt előadások: Csehétfálván, Zeteváralján, Zetelakán, Rugonfalván, Ditróban, Csíkszentmiklóson, a Kászonokban, június 25-én a Csíkszépvíz által megszervezett Szent László - napok estéjén szórakoztatják majd a közönséget. Július 6-11. között részt vesznek már hatodik alkalommal a szlovákiai Csallóköz Aranyosi amatőr színjátszó fesztiválon, egy ifjúsági csoporttal közösen, - A Hófehérke és a hét törpe - , valamint - Az ötven év nagy idő című Rómeó és Júlia - paródiát viszik színpadra.

Egy másik nagy rendezvény van előkészületben. December 17-én szeretnénk megszervezni a IV. Székelyföldi betlehemes találkozót a Gábor Áron Művelődési Házban, itthon, Szentgyörgyvárosban, melynek eddigi házigazdája és anyagi támogatója Székelyudvarhely önkormányzata volt, de a Mosoly kulturális egyesület ötlete nyomán és szervezésében, az Udvarhelyszék egyesület segítségével. A Szentgyörgyvárosi Angyal-betlehemes csoport már 16 éve, hogy részt vesz a Kárpát-medencei betlehemes találkozókban, eleinte Budapesten, majd később Debrecenben. Ezt követően egyhetes – tíz napos turnén vesznek részt szórványvidékeken, Magyarország – Szlovákia területein hirdetve a Megváltó születését. Ezt a régi, értékes hagyományt mutatják be, általában templomokban, művelődési házakban, öregotthonokban, iskolákban, gyerekotthonokban vagy bárhol, ahová meghívják őket.

A Magyar Kultúra Napja alkalmából az Udvarhelyszéki Kulturális Egyesület díjakat ad azoknak a személyeknek, akik hosszabb időn keresztül értékeset tettek Udvarhelyszék kultúrájáért. Városunkból már négyen mondhatják magukénak ezt a díjat:

2004 – Haáz Sándor zenetanár – Karmagy, a Gyermekfilharmónia vezetője

2011 - Lőrincz György - aki már nem lehet közöttünk, - Értékmentő – sokáig a népdalok forrása.

2012 – György László – Művelődési Ház igazgató – Hagyományörző csoportok vezetője.

2017 – Mihály József – Huszárcapitány, a Szentgyörgyvárosi Huszárcsapat megálmodója.

György László

Ötödik születésnapját ünnepelte a szentgyörgyvárosi Gold Band együttes

Teltházassal koncerttel ünnepelte fennállásának ötödik születésnapját 2017. március 18-án este a szentgyörgyvárosi Gold Band együttes. A Bartók Béla Művelődési Házban számos közismert sláger csendült fel, fúvós- és vonós hangszerek előadásában. Egy újonnan betanult „Gold Band Intróval” köszöntötték az est házigazdáját, Opra Leventét, aki felkonferálta az előadást. A zenekar tagjai több új darabot is megtanultak erre az alkalomra, hogy különlegessé tegyék az estét a nagy számban megjelent vendégsereg számára.

Az ötéves koncertre, avagy a „Megakoncertre” több előadót is meghívott a zenekar, hogy még színesebbé tegyék előadásukat. A meghívottak közt szerepeltek a következő személyek, csapatok, együttesek: a szentegyházai Megaton zenekar egyik tagja - Tankó Attila (Őcsike) - a Hipp Hopp Boys „Ott várok rád” című közismert dalával már az első percekben fölrobbantotta a hangulatot az egész kultúrotthonban. A jókedv ezek után csak fokozódott. Az együttes egyik tagja, Benedek Szilárd, a „Bubamara” előadásában villantotta meg úgy zenei, mint színészi tehetségét, amit a közönség vastapssal díjazott. Ezt követően Opra Levente házigazda is meglepte a közönséget: megmutatta énektudását a „Zene nélkül mit érek én?”, és a „You raise me up” című dalokkal. A Gold Dance modern, női táncsoport a „Duele el corazón”, valamint a „Trónok harca” előadásával lépett színpadra. Az Exclusive tánczenekar énekesnője, Elekes Viola énekelt Zalatnay Sarolta „Nem vagyok én apáca” című énekét. Mikor már azt hittük, hogy a hangulat nem fokozható, színpadra lépett a szentegyházai Hüpürösös Néptáncgyűttes, akik a Dzsingisz Kán című összeállításra mutattak be egy nem mindennapos néptánc-előadást, majd Tamási Árpád (Mongó) és Nagy István (Pityu), Szentegyháza legismertebb rock-zenészei a P-Box - A zöld, a bíbor és a fekete c. produkcióját énekelve tették még változatosabbá a születésnap koncertet. Az estet Szentegyháza három egyházi kórusa - a Cantate Domino, a Canticum Novum és az Ifi-zenekar kórusa - zárta két gyönyörű dallal: Leonard Cohen - Hallelujah, valamint az Ismerős Arcok:

Nélküled című, közismert énekével.

A zenekar célja továbbra is az, hogy szórakoztassa a kedves közönségét, és ehhez hasonló estéket hozhasson létre. Hasonlóan fontosnak tartjuk azt is, hogy az együtt-zenélés öröme továbbra is megmaradjon, és tovább fejlesszük mindazt, amit a Szentegyházai Gyermekefilharmóniától és Haáz Sándor karnagy úrtól tanultunk.

Dobos Blanka – Szeréna, Benedek Szilárd

Eszkábékától Szentegyházáig

Ezzel a gondolattal kezdenénk az első, bemutatkozó cikkünket, amelyet a Hírvivő kért tőlünk, a szentegyházai „Méret” című kiállítással kapcsolatban. A közérthetőség kedvéért visszamennénk a megalakulás időszakába. A sokak által érthetetlennek tartott ESZKÁBÉKA-csoport neve tulajdonképpen egy szójáték, amely az SZ.K.B.K., magyarul a Szentkeresztbányai Képzőművészek rövidítése. A csoport fő szándéka a helyi képzőművészeti élet fellendítése, a fiatalok ösztönzése, új képzőművészeknek vagy bárki érdeklődőnek a felkutatása, bevonása és lelkesítése.

Az első kiállításra 2015-ben, a Városnapok program-sorozatában került sor, amelyet Lőrincz Imre-Levente képzőművész nyitott meg.

A 2016-os év mérföldkönek számít Szentegyháza képzőművészeti életében, hiszen sikerült 23 helyi képzőművésszel

Lőrincz Imre: Nemek közt

kiállítani a Rustic étteremben. A kiállítást Bodó Levente szobrászművész méltatta, aki egyben megtisztelte régi tanítványait is, akik a keze alól kerültek ki.

Az idén két tematikus kiállítással jelentkeztünk: a februári „Farsang” és a júniusi „Méret” című kiállítással. A kötöttebb téma és a rövid idő miatt sokan nem jelentkeztek ezeken a tárlatokon. Jelen, utolsó tárlatunk kiállítói: András Zsolt (Lövete), Bálint Nándor, Bodó Levente, Bodó Ildikó, Buzogány Mózes, Ilyés Kinga, Lőrincz Imre-Levente, Márton László, Mihály Adél, Mihály István, Silye András, Szócs Levente, de az előzőkön még kiállított Tőke Lehel, Simó Klára, Mihály Anna-Mária is.

Ki kell emelnünk Bálint Nándort, aki oroszánrészt vállalt a rendezvények és összejövetelek anyagi támogatásában. Szerintünk van Szentegyházának képzőművészeti téren jövője, és bátorítunk minden alkotni vágyót, gyermeket és felnőttet egyaránt.

Felmerült egy egyesület létrehozásának a gondolata, ami főleg anyagi támogatások elnyerésére jelentene lehetőséget. A

Mihály István: Volt egyszer egy ...

nehézséget a csoport tagjainak véleménykülönbsége okozza. Lehetne nagyon egyéni, szubjektív is, ami viszont nem felelne meg mindenki ízlésének. Egy művészcsoporthoz önmagát szabályozva, nem feltétlenül kell a sokak által kitaposott csapást járni.

A helyi lehetőségeket figyelembe véve, sok minden megadatott nekünk: gyönyörű tájak, színek, impressziók. Sok-sok minden egyben hiányzik is: megfelelő szintű kihívás a munkára, alkotásra; a vidék „halott”, elnéptelenedő, kivándorlást elősegítő jellege, az anyaföldtől való menekülés és az értékeknek a köz által tiprása.

SZ.K.B.K

Vadvizek

Hajlamosabbak vagyunk idegenek között meglátni a tehetségest, de közvetlen környezetünkben ez elkerüli a figyelmünket. Emberi gyöngesség ez, állítólag már Krisztus urunk szövé tette, hogy nem lehetsz saját faludban próféta!

Én, mondanivalóm érdekében, a vadvizek hasonlatával élnék, amit gyermekkorom irónójától, Nagy Olgától lestem el: a vadvizek általában buzogó forrásokból vagy vízgyűjtők területeiből fakadnak. Normális esetekben szelíden és céltalanul csordogálnak, de záporok vagy felhőszakadások idején felduzzadnak, erejük hatványozódik, és nem ritkán irányíthatatlanná válnak, minek következtében energiájukat nem hasznos célokra használják. De ha a vadvizeket helyes mederbe terelik, akkor már vállalják a folyam nagyszerű sorsát: itatnak, öntöznek, turbinákat forgatnak, hátukon hajókat cipelnek, mint óriási szelíd elefántok, gyomrukban pedig egy élővilágot őriznek féltő gonddal!

Szentegyházán legelőször a vadvizek látványos folyamba való terelését Haáz Sándor végezte. Időről - időre egyetlen nagy mederbe terel száznegyven fiatal csermelyt, hogy az egyetlen folyóvá dagadjon, a világ gyönyörűségére és szülővárosunk nagy megelégedésére!

Hajrá, Fili, jó utat, eredményes, dicső fellépést, filisek, és szerencsés hazatérést!

Több éve már, hogy a Mosolyvilág Nagycsaládosok Debreceni Egyesülete kiír minden évben egy nemzeti, határokon átívelő irodalmi pályázatot, Szülők, nagyszülők életmeséi címmel. Ezeket az írásokat egy zsűri kiválogatja, majd egyetlen kötetbe rendezi, és az első három helyet díjazza. Minden egyes történet egy vadvizecske, amelyek kötetekben összegyűlve, a Magyar Nemzet folyamát növeli! Benne van a nagyszülők, szülők fennmaradásukért folytatott kemény harca, bánatuk, örömük, kudarcuk, sikerük, az egymásra utaltságuk fontossága és az a nagyszerű tudat, hogy történelmünkben szétszaggatva is egyek vagyunk!

Talán kevesen tudják, hogy városunk két olyan csermelynek a forráshelye, amelyek nemzetünk nagy folyamába találtak utat maguknak. Tamás Miklós VII. és Tamás Réka, VI. osztályos tanulói a Tamási Áron, illetve a Mártonffy Általános Iskolának az említett pályázaton dicséretes helyezést értek el! Pontosabban Tamás Miklós harmadik helyezést ért el, de nem először, ugyanis a tavaly is a díjazottak között volt! Tamás Réka pedig dicséretben részesült, ami, tekintve a pályázat széleskörűségét és a pályázati munkák sokaságát, igen tekintélyes eredmény!

Biztos vagyok benne, hogy ti mindannyian vadvizek vagytok, gyermekek, mert valamikor én is - mi is azok voltunk! Energikusak, tehetségesek és elkötelezettek a világmegváltás hitében! A tanáraitok, szüleitek, nagyszüleitek valamint egyházközösségeitek dolga az, hogy helyes mederbe tereljenek benneteket. A Fili léte és felfele ívelő dicsősége bizonyíték arra, hogy ti esélyesebbek vagytok, mint mi, megváltoztatni a világot, hogy legyen szeretet, jobb lét és igazság ezen a rossz útra tévedt sárbolygón!

Sebők Mihály

Tamás Miklós: Hogyan lehet megúszni a frontra vezénylést....

Úgy emlékszem, mintha tegnap, nem, ma lett volna... cseng a fülemben nagyapám szava, és mesél hosszan.

Én még meséltem történetet a nagyapámról, most elmesélem, hogyan sikerült kijátszania a honvédséget, hogy ne menjen a II. világháborúban a frontra.

A székelyharisnyás legény Komáromba került katonának, mint hídász, itt képezték folyamatosan a honvédeket, de inkább a hidak építésére, hajók kezelésére, mint fegyverforgatásra. De mivel a II. világháború is javában folyt, az ezredet értesítették, hogy négy nap múlva kell indulni a frontra, ezért három nap kimenőre engedték a katonákat. Sorra osztották ki a kimenőket a honvédeknek, sorra került a nagyapám is, no de Komárom – és Kisoláhfalu, vagyis Székelyudvarhely, ez túl nagy távolság, főleg ilyen háborús időben.

- Hát, Balázs honvéd, Önt nem tudjuk elengedni. - hangzott el a szomorú tény.

- Értettem, ezredes úr- jött a még szomorúbb válasz, mert tudta a nagyapám, hogy „a katona ázik – fázik, de nem pofázik”. Amint a nagy bánatával kullogott a nagyapám vissza a műhelybe, találkozott az ezredessel. Az ezredes a markába nyomta Balázs honvédnak az autó kulcsát, és elküldte, tegye rendbe az autót, gondolván, hogy ezzel kicsit enyhíti a székely legény bűját.

Ment Balázs, tette a dolgát úgy félbe-szerbe, ha túl nagy a távolság Komárom és Udvarhely között, akkor az ezredesnek a lakás is távol lesz majd a laktanyától, gondolta, és már emelte is meg a motorháztetőt, és a csavarhúzóval matatott.

Kis idő múlva az ezredes elindult haza, de csak a laktanya bejáratáig jutott az autóval, és indult vissza egy szerelőt keresni, mert az autó nem ment.

De az egész laktanyában csak a nagyapám meg egy nagydísznódi szász legény maradt, csak ők nem kaptak eltávozást. A nagyapám ajánlkozott, hogy az autót megnézi, és ha tudja, megoldja a problémát. Amíg az ezredes a konyhában egy kávé főzetett, a nagyapám az autóval foglalatzkodott, leszerelt egy pár dolgot, majd visszaszerelte, úgy tett, mintha de nagy javításra szorulna az autó, hogy nehogy rájöjjön az ezredes a turpisságra, majd úgy 40-50 perc múlva elindította az autót, tett pár

kört és szólt az ezredesnek, hogy kész az autó, mehet haza.

Ekkor az ezredes rákérdezett:

- Balázs, maga nem kapott eltávozást?
- Nem, ezredes úr jött a válasz.
- Még a pesti vonat nem ment el. Kér eltávozást?
- Igen, ezredes úr.

Az ezredes már nem mérte a távolságot, nem kérdezte, hol van Kisoláhfalu, csak írta a papirost, a százados vörösödött, mert tudta, hogy Balázs nem lesz a frontra vonulók között.

Miután az ezredes eltávozott, a nagyapám igyekezett minél hamarabb a laktanyát elhagyni, mindent megígért a századosnak, hogy pontosan visszajön, hogy amint táviratoznak, azonnal indul vissza ... a fő, hogy eljöhet.

Nem egészen másfél nap múlva már itthon volt. Nem sok jó várta idehaza, az öccsét is besorozták, aki alig múlt 16 éves, az udvarhelyi laktanyában próbálták megtanítani a fegyverforgatásra.

Aki ép férfi volt, mindenkit elvittek a frontra, a gyermekek, az öregek és a nők voltak csak a faluban.

A nagyapám, amint számba vette a családot, már érkezett a postás egy sürgönnyel. Hát Balázs honvéd tudta, hogy az a távirat neki jött, így hát felállt, vette a hátitáskáját, és indult is a kapun ki, a postással szóba sem állt. Az eléggé kiáltotta:

Feri, gyere, írd alá, hogy átvetted. - de ő csak annyit válaszolt:

- Írd rá, hogy nem értél el, már elindultam vissza Komáromba. El is indult, de nem Komáromba, hanem csak Udvarhelyre, ott húzta az időt, de biza háború alatt, egy díszbeöltözött honvéd nem kóvályoghat csak úgy, mert hamar előveszik a csendőrök is. Így hát az az ötlete támadt, hogy meglátogtja az öccsét az udvarhelyi laktanyában. Megérkezett a laktanyához, a bejáratnál egy 16 éves fiú állt strázsát, aki úgy meglepődött, hogy még azt sem várta meg, hogy a nagyapám bemutatkozzék, rohant jelteni, hogy ellenőrzés lesz, jött egy parancsnok. Hamar kiderült, hogy a fiúk nem ismerik a honvédek ruháját, a rangokkal sincsenek tisztában, így a tudatlanságukat kihasználva a laktanyában maradt katonákat leckéztette meg a nagyapám, a konyhán jóllakott, az öccsének ruhát adatott ki a raktárossal, mert az öccsét a konyhán hagyták, neki a reggeli ruhaosztáskor nem jutott bakancs. A konyhán segédkezni lehetett mezítláb is. Elmondása szerint, aki korán kel, a felöltözött, aki később, annak nem jutott gúnya.

A dolgát végezve, elbúcsúzott nagyapám az öccsétől, a laktanya kapujában kitöltötte a papirost, hogy ki az és mi járatban volt, és indult vissza a hídászokhoz. Komáromban, a laktanyában 8 órával hamarabb jelentkezett, mint amennyi időre szólt az eltávazása, és furcsa érzéssel lépkedett az ezredes irodája felé.

Az üres laktanyában csak pár honvéd jött-ment, a többi már előző nap kivitték a frontra. Az ezredes irodája előtt megállt izgatottan, és várta, hogy a telefonbeszélgetés befejeztével jelenthesse a megérkezését.

Az ezredes günyös kacajjal káromkodott, a nagyapám nem tudta, mire vélje, vigyázzba vágta magát, szalutált:

- Jó napot, ezredes úr!

Az ezredes csak annyit mondott:

- A hétszentségit, Balázs honvéd, maga aztán jól elintézte ezeket a székelyeket, mindent összejárt, időben vissza is jött, a sürgönnyt is kijátszotta. De tudja maga, hogy ezért rögtönítélő hadbíróság elé állíthatnám?

A nagyapám ezt mind tudta, de azt is, hogy nincs semmilyen bizonyíték. A sürgönnyt hivatalosan nem vette át, és jelen helyzetben a honvédség nem pazarolhatja csak úgy a jól képzett katonáit.

- Na,- szólt kissé mérgesen az ezredes – takarodjon, és gyűjtse össze az itt maradt honvédeket, mert megyünk a lebombázott hidakat eltakarítani.

A nagyapám ment, tette a parancsot, már nem zavarta, hogy az ezredes már mindenről értesült. Mindig nagyon hálás volt, hogy a frontra vonulást sikerült megúsznia; a katonatársaiból, akikkel együtt kellett volna kivonulnia a komppal, a háborút egy sem élte túl.

A nagyszülők, szülők életmeséi

- részlet-

Gyerekként, esti mesének vagy csupán csak egyszerű időtöltésként, szívesen hallgatom szüleim, nagyszüleim és dédszüleim életmeséit, történeteit. Olykor-olykor nevetek rajtuk, máskor pedig sajnálom őket, hogy milyen nehéz helyzetekben kellett helytálljanak.

Dédi-tatám, Ambrus tata, előszeretettel mesélt az orosz fogságban eltöltött napokról, hetekről, hónapokról. Ott történt, hogy egy alkalommal, amikor sorstársaival együtt nagyon éhes volt, tormagyökereket szedett ki a földből. Mivel falusi ember volt, jól ismerte azokat. Barátaival jóízűen ropogtatta a gyökereket, amikor egy katona megirigyelte a jó sorsukat. Gondolta, ő is kiás egy-két ilyen gyökeret, és megeszi azokat. Igen ám, de a katona nem ismerte a tormát, és cikóriagyökereket ásott ki, azokat ette meg. Hát, amint várható volt, egy kicsit megzavarodott a cikóriagyökértől, ugrált és félrebeszél, közben meg azt kiabálta, hogy Ambrus találta ki, az ő ötlete volt.

Apukám is gyakran mesél gyerekkori csínytevéseiről. Egy ilyen csínytevés egy nyári napon történt. A család a mezőn volt, épp szénát takarítottak be. Az apukám tatájának volt egy sárga és egy piros lova. A sárga volt a szebb, annak szép világos haja volt. Szekér rakáskor a gyerek vagy az asszony dolga mindig az volt, hogy vigyázzon a lóra, hogy az nehegy megmozdítsa a szekeret, hiszen ha a szekér megmozdul,

akkor a szekér tetején szénát igazgató tata leesik, és összetöri magát. Hát, nem volt valami érdekes mulatság a ló mozdulatlanul tartása, hisz jöttek a legyek, és csípték a lovat. Tehát legyezni kellett a lovat. Közben pedig borzasztóan nehezen telt az idő. Mit volt mit tenni, ki kellett találni valamit, ami érdekessé teszi ezt az unalmas munkát. Így történt, hogy apukám elővette a zsebében lapuló bicskáját, és a ló fején levő szép, dús hajtincset fodrász pontossággal egyenes bretonra vágta. Így a ló pontosan úgy nézett ki, mint a mai mesékben szereplő „Barbi-ló”. Közben kész lett a szekér, és az öreg leszállt onnan. Amikor meglátta a lovat, majdnem sírni kezdett, és hát, gondolom, nem kell részletezni, hogy nem dicsérte meg a derék „fodrászlegényt”.

Régen, amikor az apukám édesanyja még kicsi volt, a családjának volt egy szép nagy kutyája, a mamám öccse viszont egy kiskutyáról álmodozott. Így

történt, hogy egyszer egy kicsi kutyával az ölében állított haza. A kutyát Tündérkének hívták. Mivel az udvarba nem kellett két kutya, a nagyobb testvér és az apa megbeszélte, hogy Tündérkét eltüntetik. Elmentek a Vargyas melletti egyik földjükre, és otthagyták a kutyát. Otthon pedig bemesélték a kisgyerekeknek, hogy

csak úgy eltűnt a kutya, talán elköszált, vagy szétépte valami vad. Telt-múlt az idő. Egyszer a család szénát csinálni ment a Vargyas melletti földterületre, és lássunk csodát, előkerült Tündérke, és odament hozzájuk. A kicsi Tamás egyből megismerte, és örömmel újságolta a többieknek, hogy: „Ni, Tündérke! Megvan Tündérke!” A többiek természetesen mind azt mondták, hogy: „Az nem Tündérke, csak egy másik kutya, ami hasonlít rá”, és mondták a kutyának, hogy: „Kusti, ne! Menj el innen!” A kutya viszont nem akart elmenni, hisz megtalálta a kis gazdiját. Tamás pedig folyton bizonygatta, hogy ez Tündérke. Aztán, amikor látta, hogy a többiek nem hisznek neki, akkor megmutatta a bizonyítékot: amikor még a kutya az övék volt, a kis gazdi egy keresztet nyírt a kutya homlokára, és ez a kereszt rajta volt a „talált” kutyán. Így, hát, nem volt mit tenni, a mezei munka befejeztével szomorúan haza kellett vinni Tündérkét is.

György tatám érdekes történeteket mesél nekünk a katonaságban eltöltött másfél évről.

A katonáknak mindig énekszóval kellett bemenni a kiképzőtérrel a kaszárnyába. Ha nem tetszett a kiképzőtisztnek az ének, büntetés következett. A büntetés többek között az volt, hogy térdig bele kellett menni a sárba, és énekelni. Az is megtörtént, hogy egészen bele kellett feküdni a sárba. A dagonyázás után 10 percet kaptak arra, hogy mindenik katona tiszta ruhába öltözzön, majd visszamenjen.

A katonaságnál adtak ruhát, a tisztántartás viszont a katona dolga volt. Az is gyakran megtörtént, hogy a sáros ruha másnapra már kellett, de nem volt, ahol és ahogyan megszáritani. Ezért a ruhát betették a matrac és az alsó lepedő közé. Így a test melege szárította meg, és a rajtafekvés vasalta ki a ruhát.

Az öltözködés úgy zajlott, hogy meggyújtottak egy gyufaszálat, és amíg a gyufaszál leégett, addig le kellett vetkőzni, vagy fel kellett öltözni. Izzadtan még nehezebb volt a feladat, mert a ruha rájuk volt ragadva, a csizmát pedig nagyon nehéz volt lehúzni.

Minden reggel frissen borotválkozva kellett kimenni. Volt, aki későn kelt, és nem borotválkozott meg. Annak a büntetése az volt, hogy szárazon megorotválták.

Ha a katonák levelet kaptak, akkor csak úgy adták oda nekik, ha fekvőtámaszt csináltak. És természetesen, megmondták, hogy mennyi fekvőtámaszt kell csinálni.

Tornagyakorlatkor csövön kihúzást kellett csinálni, és át is kellett fordulni. Aki nem tudott átfordulni, annak a fenekét tüvel szurkálták.

Tatám a katonaságnál sofőr volt. Ő szállította ponyvás teherkocsival a katonákat lövészetre. Ha nem volt eredményes a lövészet, büntetésből gyalog kellett visszamenni a kaszárnyába, ami a lőtértől 60 km-re volt. Tatám is kellett, hogy lőjön, de neki nem kellett gyalogni, mert valakinek vissza kellett vezetni a kocsit a kaszárnyához.

Néha, vasárnaponként, a katonák kimenőt kaptak. Ha időben nem érkeztek vissza, büntető-szobában kellett eltölteniük az éjszakát. Itt nem volt alvás, vitték a bűnöst wc-t pucolni vagy valami más kemény munkára. Reggel viszont, a többivel együtt indulni kellett a programokra.

A kaszárnya körül mindig őrséget kellett állni. Minden katona három órát őrködött. Ez idő alatt mozdulatlanul, vigyázban kellett állni, és még wc-re sem lehetett menni. Őrségállás volt a hálóban, a zászlónál és mindenütt.

A katonák meg kellett tanulják a két legfontosabb szabályt:

1. A felettesnek mindig igaza van.
2. Ha a felettesnek nincs igaza, akkor érvénybe lép az első szabály.

**Tamás Réka-Mária,
a Mártonffi János Általános Iskola
VI. A osztályos tanulója**

„Csík Gyimesnek nagy határa”

2017. március 4.-én, Pál Boriska balladájának eléneklésével vette kezdetét a XIX. Homoród-menti Népdalvetélkedő, a Gyermekfilharmónia Alapítvány és Haáz tanár úr szervezésében. Nyolc csapat jelent meg a Homoród-mentéről: Kápolnásfalu, Szentkeresztbánya, Lövete, Almás, Homoród-Szentmárton, Szentpál, Remete és a házigazda, Szentegyházásfalu dalosai. Három másik település csapata is rész vett a versenyen, akik nem Homoród-mentiek: Madéfalva, Békéscsaba és Pusztina. Szinte minden csapat nagy létszámban jelent meg, mi, szentkeresztbányaiak 41-en voltunk. Félő, hogy kinőjük a művelődési házat! A remeteiek voltak kevesebben, de a falu létszámát és a résztvevők arányát tekintve, ők voltak legtöbben.

A vetélkedő maga az eddig is megszokott módon zajlott, a csapat, akár egy nagy család, elfoglalta helyét a színpadon, és a maga által meghatározott sorrendben előadta a közös énekeket, és megmérettette a szólistáit. Négy korosztályban 2-2 szólista jelentkezhetett, és az lenne az igazi, ha minden csapatban így is lenne. A népdaléneklésnél másképp van, mint a társadalomban. Ez utóbbiban mindenki egyedül szeretne érvényesülni, amikor éneklésről van szó inkább a közösséget választják. Persze, egyedül kiállni a tömeg elé, és még énekelni is a zsűri előtt, nem kis feladat. Köszönet minden szólistának!

Az idei népdalvetélkedőn először énekeltek minden csapat nagybőjti éneket, hogy ezzel is kicsit ráhangolódjunk a közeledő húsvéti ünnepre, és könnyítsünk lelkünk terheire. Az idén is háromtagú zsűri bírálta el az énekeseket. Minden évben az értékelésükből lehet valamit tanulni, és talán a gyermekekből évek múlva kiváló népdalszakértők lesznek. Ami ennél is fontosabb, hogy megtapasztalhatják az együtt éneklés örömét, egymás elviselését a próbákon, a népdal-keresés nehézségeit, mert a jó énekléshez jó szív kell, jó népdal, de nem árt, ha van jó hang is. Sajnos sok régi, szép népdalunk feledésbe merült, de, az internetnek köszönhetően, ismét hozzáférhetőek, és a csapatvezetők feladata ezeket megkeresni és újratárolni. Más településen, például Kápolnásfalu, előkerültek a láda fenekéből vagy fiókból a régi, megsárgult lapú dalos füzetek, amikből az öregek segítségével megtanulják az énekeket.

Jövőben a XX. évfordulót ünnepeljük, már kezdődhet a keresgélés, kutakodás, hogy szegyet ne valljunk az idegenek előtt, mert ők már az idén is megmutatták, hogyan kell szépen, tisztán, lelkesen, egyszerűen, népdalhoz hűen énekelni. Jó gyűjtögetést és minél több éneklésre okot adó alkalmat kívánok minden népdal kedvelőnek!

**Mihály Zsuzsánna
óvó néni**

„ Kör, kör, ki játszik? Aki nem jön, nem játszik!”

- Ezzel a gyermekdallal hívogatta, immár kilencedik alkalommal, a játszani vágyó ovisokat és óvónőket a Hófehérke Óvoda közössége.

Az esőt ígérő előrejelzések ellenére, hangos lett a napközi otthon udvara a gyermekzsivajtól. A hívást meghallották Lövétén, a Nárcisz napköziben, Kápolnás-faluban. Az óvó nénik a nagycsoportos gyermekekkel szoktak eljönni ezekre az alkalmakra, mert a játékot mindig egy kis munka, kézműveskedés követi. Idén a csoportok inkább táncokkal jelentkeztek, amit sok próba előzött meg, de ami a gyermekek számára fárasztó és megterhelő munka, és már nem játék. Megint mi, felnőttek esünk hibába, mert bizonyítani akarunk. Kinek? Miért? Ha rendesen dolgoztunk, erre semmi szükség, jobb lenne tényleg játszani, ahogy a végén is szokott történni, amikor a gyermekek élvezik a kergetőzést, hogy elkaphatják a fiúk a lányokat, és fordítva. Szerencsére, a gyermekek megoldották a rájuk bízott feladatot, és utána jöhetett a futkorászás, csúszdázás, gólyalábazás, evés - ivás, amíg a szemerkélő eső be nem kergetett a termekbe. Itt lehetett gyöngyöből karkötőt fűzni, papírforgót készíteni vagy kazettamintát festeni. Az óvó nénik, akiket éppen nem szedtek szét a gyermekek, kicsit beszélgethettek, így év vége felé. Miközben bent ilyen vidáman zajlott az élet, kint csorogni kezdett az eső. Mindenki örvendezett, hogy a játszás alatt kitarított az idő, csak a hazamenést nehezítette meg. Szerencsére,

vannak lelkes és segítőkész szülők, akik ilyen esetben is helytállnak, köszönjük nekik. A gyermekek kicsit elázva, de boldogan vitték magukkal az elkészített tárgyakat, és örültek, hogy új barátokat szereztek. Mi, felnőttek maradtunk a jól végzett munka örömeivel és fáradságával.

Köszönjük a Polgármesteri Hivatal és a Gábor Áron Szakközépiskola anyagi és erkölcsi támogatását, s nem utolsó sorban Margit néni és a többieknek a finom pánkót! Reméljük, jövőre ismét dalolunk és játszunk!

Mihály Zsuzsánna - Julianna, óvó néni

Új közösségi hagyomány született

Pünkösöd vasárnapján Szentegyházán szép hagyomány teremtődött: a Madarasi Hargita csúcsán ünnepi szentmisét tartunk, amelyre nemcsak a környékbeliek, hanem csíksomlyói zarándokok is ellátogatnak. Három éve épült, és ma már a Székelyek Szent Hegyének elválaszthatatlan része a Turul Kereszt-Bástya Emlékoszlop, amelyet Szarvas és Szentegyháza városok emeltek, testvérvárosi kapcsolatuk 20 éves évfordulója

alkalmából. Két évvel ezelőtt pedig a Hargita fölé magasodó Turul - szobor mellé épült a kőoltár, melynek felszentelése után így lehetőség adódik, akár turistacsoportok számára is, akik plébánost vagy lelkészt hoznak magukkal, hogy misét vagy istentiszteletet tartsanak a szent csúcson. Azóta pünkösöd - vasárnap délután a szentmise állandó programmá vált, egyre nagyobb létszámban érkeznek az érdeklődők.

- A szentegyházi huszárok minden évben lóháton teszik meg a hosszú utat, még ünnepélyesebbé téve az eseményt, a szentmise alatt dísz-sorfalat állnak.

Az idei év kezdete a gyász jegyében telt Szentegyházafaluban, a település februárban elvesztette plébánosát, Portik-Bakai Sándort, aki 30 éven át szolgálta híveit. Idén a szentmisét Balázs Imre nyugalmazott farkaslaki plébános tartotta, őszinte mondatai nagy hatással voltak a jelenlévőkre. A mise a magyar himnusszal kezdődött, majd a szertartás után Balogh Dóra, a szentegyházi Gyermekegyházi Filharmonia tagja elszavalta Juhász Gyula: Trianon című

versét, amely annyira felemelő volt a Hargita csúcsán, hogy nemcsak vastapsot kapott, hanem Dóra szép előadása az esti filis ünnepi hangverseny szünetében is a programba került.

A szentmise végén a székely himnuszt énekelte együtt a többszáz jelenlévő, és Benedek Szilárd tárogatója is felcsendült a legfelső sziklaoromról.

A Kárpát-medence minden részéről érkeztek hívek, érdeklődők, Felvidékről három éve mindig eljön egy csoport, és a budakeszi és zalai honvéd hagyományörzők is állandó vendégnek számítanak.

A Menedékháznál a huszárbandérium tagjai fuszlykagulyással várták vendégeiket.

Katona Csaba

Nt. Portik - Bakai Sándor plébános, szentszéki tanácsos úr emlékére

**Jelmondata: „Vive sicut credis!” vagyis „Éld meg a hitet!”
Légy Krisztus tanúja.**

Gyergyóremetén született 1953-ban, egyszerű családban. Négyen voltak testvérek; földjeiket államosították. Édesanyjuk takarékosra és munkára nevelte gyermekeit. A nyári szünidőben alkalmi munkával készült az új tanévre. Ezzel pótolta szerény anyagi lehetőségeit.

Gyulafehérváron 1978. júniusában szentelték pappá. Őt még tanította Márton Áron püspök. Erre nagyon büszke volt. A teológián mindenkinek neve volt. A Iuniperusz melléknevet kapta, talán a szívós kirtartása miatt adták a boróka (bossika) nevet. Osztálytársa, Máthé Vilmos szerint “öröm volt az évenkénti találkozásuk „Emmauszban”. Emmausz jelképesen az éves osztálytársi találkozók helyszínét jelentette. Többekkel közülük már az égi hazában idézik fel emlékeiket.”

Káplánként Gelencén kezdte tevékenységét 1978. szeptember 1-jével, majd folytatta 1981. okt. 9-től Kerelőszentpálon mint plébános. A szórványban az apostolkodás egyben a legnagyobb népmentés. Becsülte és összefogott azokkal, akikben felismerte, hogy a közösség érdekében tesznek, azt erősítik: legyen az felnőtt vagy iskolás, szegény vagy gazdag, magyar vagy cigány.

1987. szeptember 4-től Szentegyháza lett a végállomása. Egyszerű, szerény, közvetlen lelkipásztor. Teljes odaadással próbálta megélni papi hivatását, minden körülmény között.

Mikor ide került, mi hetedikesek voltunk. Színdarabot tanított, a hittan mellett. 19 évet voltunk közvetlen munkatársak. Szinte egy család voltunk. Egyszer sem veszekedtünk. Sokan azt mondták, hogy „ti úgy összeszoktatok, hogy már egymás gondolatát is ismeritek”. Isten áldja meg hamvadó poraiban.

Amikor ide helyezték, rendet teremtett a plébánián és a plébánia körül. Befejezte az oldalkápolna építését, kifestette a templomot, tornyot egyaránt. A vádoló névtelen levelekre sohasem válaszolt.

A fiataloknak betanította a Szent Erzsébetről szóló színdarabot, *Thüringia rózsája* címmel. Bejárták Erdélyt, az akkori körülmények között. Számos turnén vettek részt, amit a hatóságok nem néztek jó szemmel. 1990. után Magyarországon is előadták.

A rendszerváltás után létrehozta a szentkeresztbányai plébániát, megalapította a Szent Gellért Alapítványt. A magyar kormány Mocsáry Lajos - díjjal tüntette ki. Támogatta a Rosa Mystica (Titkos értelmű rózsza) imacsoport létrejöttét. Minden hónap 13-án délben szentmisét tartottak, és imádkoztak a Szűzanyához. Ez a nap a fatimai jelenések napja. Nagyfaluban közel 25000 szentmisét mutatott be a 29 év alatt. Mindenkit kiszolgált, ahogy a lehetőségei engedték.

Telekkönyveztetette az összes egyházi épületet és a temetőt. Mindig különös gondot viselt a temető karbantartására. Bármilyen munka vagy kaláka volt, örvendett az elvégzett szép munkának.

Két évtizeden át gépkocsivezetőként szolgálta őt Szabó Laci bácsi, aki egyháztanácsos is volt. Szoros barátság alakult ki közöttük.

Nagy bosszúságot okozott neki az erdő problémája.

Fájdalommal szemlélte az erdőpusztítást, valamint a közösségben, a rokonságokban keletkezett ellentéteket.

Bántotta a pökhendi, anyagi emberek viselkedése. Neki mindenki a híve volt. Fájlalta, hogy nem tudta az egyház

Fotó: Menyhárt Csongor

erdőt és legelőit biztonságosan visszakapni és telekkönyvezni (beleértve a katolikus iskolától elvett egyházi területeket is).

Újraföldték a templomot, a plébániát, a kántori lakot. Segítségével épült a tájház. Megszervezte a ravatalozó építését. A helyi önkormányzat Pro Urbe- díjjal tüntette ki. Aktívan sportolt a helyi röplabda-csapatban. A csapatot második családjának tekintette. Baráti kapcsolatok alakultak ki a kis közösségben.

2009-ben megépült a régen áhított klasszikus orgona. Ezt követte a temető parkolójának kialakítása, a hittanterem felújítása, majd a Vargyas melletti földterület teljes elegyengetése és kitisztítása, valamint az új gazdasági épület megépítése. Ilyenkor gumicsizmában elvegyült a dolgozó emberek között. Mindezekben a megvalósításokban az oroslánrészt a mindenkori egyháztanács vállalta. Velük is kiváló kapcsolatot ápol.

Volt, aki azt mondta halálakor: “Apámat és anyámat eltemettem, de ennyit nem sírtam, mint most.” A halála körüli zűrzavarban az elején bosszankodtunk a buta emberi mulasztás miatt, mert 33 óra múlva tudtuk meg, hogy meghalt, azt is úgy, hogy kinyomoztuk. 48 óra múlva hoztuk el a hidegházból, mintha senkije sem lenne. Fél nap alatt hazahoztuk Kolozsvárról a papunkat, az iratait és személyes csomagját Bánffyhunadról. Mégis megnyugodtunk, mert három este velünk volt a papunk, és 13-án, Rosa Mystica napján, pontosan déli 12 órakor temettük a “Papbácsit”. Ez nem lehet más, csak a Gondviselés útja. Az egyházi előjárók elismeréssel köszönetet mondtak a fegyelmezetten megszervezett és végbevitt hazahozatalért és temetésért. A temetésen szépen prédikált barátja, **Dr. Darvas Kozma József** csíkszeredai főesperes:

„(...)Sándor atya most a szentegyházi templom oltára előtt, a megváltó Jézus Keresztje alatt a ravatalon fekszik. 30 éven keresztül, mívesnap és vasárnap, híveiért - híveivel együtt mutatta be a legszentebb áldozatot, a szentmisét. Odaadó szolgálata ideje alatt az egyházközség második nemzedékének is kiszolgált a szentségeket: kb. 1200 gyermeket keresztelt és folyamatosan tanította őket. Osztozott mind hívei, mind népünk örömeiben és bánatában, imádkozott értük reggel, délben, este. Tanított, esketett és vigasztalt a három évtized alatt, miközben egy falunyi székelyt elkísért a temetőbe.

Miből merített mindig vigasztalást sok évtizedes munkájához, küzdelméhez?

Meg kell nézni kevés pihenésének állandóan visszatérő, sokszor elolvasott könyveit: a Szentírás, Jézus élete, Krisztus követése, Szent Ágoston Vallomásai és a könyvtára. A liturgia, a lelkeségi találkozók és a Rosa Mystica csoport.

A világ minderről semmit sem tudott. De hála légyen az Úrnak, hogy mint az ő egyszerű barátja, a szentség mélységig bizalmasa, prédikáció formájában elmondhatom. El kell mondanom, mert a Szentírás szerint, ha mi nem beszélünk, a kövek fognak megszólalni, a pusztulás fog beszélni helyettünk. El kell mondanom, amikor itt állunk drága testvérünk koporsója mellett.

Ő a helyi egyház egyik hangosan is imádkozó paptestvére volt. Az imákat tanító, magányában imákat mondó és a templomban közösen imádkozó pap volt.

Talán azt mondhatnám: beszédes volt az ajka, hogy istendicséretet zengjen a hangja. Persze, ez a beszéd inkább kérés, hálaadó és engesztelő volt... De a dicsőítés hangját is megcsendítette a lelke, a Márton Áron hegyi lelkigyakorlatok alkalmával.

Nekünk a tanítása, tettei szólnak és az élete. A megélt hite! Vivere sicut credis! Légy Krisztus tanúja!(...)"

György Attila, a Szent Gellért Alapítvány ügyvezetője méltatta a plébános úr szerepét az alapítvány létrehozásában és a Márton Áron lelkigyakorlatos túság megszervezésében. Svella Erzsébet a Rosa Mystica imacsoport és lelkiségi mozgalom megálmodójának köszönte a lelkes támogatást.

Molnár Tibor polgármester úr búcsúztatója a közösség nevében méltatta a szentegyházasként szerett lelkipásztorát: „(...) Nagy veszteség ért minket, mindnyájunkat külön-külön, és nagy veszteség érte a közösségünket. Elvesztettünk egy embert, elvesztettünk egy papot, egy lelki vezetőt. Azt az embert, aki keresztelte gyermekeinket, aki szervezte ünnepeinket, aki velünk volt gyászunkban, aki imádkozott értünk Istenhez.

Elvesztettük azt, aki nemcsak imádkozni, hanem dolgozni, helytállni tanított bennünket. Szorgalmával, munkaszeretetével, következetességével fáklaként mutatta nekünk az utat. Utat mutatott, amelyet Isten-szerető emberként követnünk kell. Utat mutatott a családjainknak, a közösségünknek, nemzetünknek.

Építő emberként jellemezte a Szentegyházi Hírlap jó másfél évtizeddel ezelőtt. Valóban, építő ember volt nekünk, aki egyszerre segített építeni házat és hazát. Isten útját járva, hitet adott nekünk, reményt öntött belénk. Elöl járt Isten-, ember- és hazaszeretében. Megerősített abban, hogy higgyünk megmaradásunkban, jövőnkben.

Korábban a gyászunkban tőle vártuk a vigasztalást, az ígét, amely segít beletörődni a történetekbe, segít megérteni Isten akaratát. Imádkozzunk azért, hogy „fentről” is vigyázhassa lépteinket, egyengesse utunkat.

Szentegyháza polgármestereként a közösség nevében búcsúzom Portik-Bakai Sándor plébánosunktól, aki, bár eltávozott, életével és munkásságával örökre köztünk marad. Adjon az Isten örök nyugalmat neki.”

Opra Levene elszavalta Szilágy Domokos: Circumdederunt... című versét, majd kortársai így búcsúztak Tőle:

”...Úgy mondtuk, mert három évtizednyi szolgálata okán joggal éreztük úgy, és így is van: *a mi papunk*, hiszen olyan hosszú időn át pásztorkodta a plébánia-templom híveit.(...)

Jelenléte, annak a biztonsága, hogy Rá mindig lehetett számítani, hogy a legvilágosabban látó, a legtisztább Ember volt közöttünk, mindez most nagy űrt hagy bennünk, az életünkben. Szokták mondani, hogy senki sem pótolhatatlan. Portik Bakai Sándor plébános úr koporsója mellett cáfolom: ahogyan a gondos, jó szülők, az igazi édesanya, a biztonságot, erőt sugárzó apa, ugyanúgy a jó pap is pótolhatatlan. A mi papunk az volt... Nagyfaluban ezt így mondják: „A mű papunk...”

2017-re sok minden jó irányba változott Szentegyházán. Valaki mégis hiányzik, és mindig hiányozni fog: a mi Pap bácsink!!

Drága jó plébános úr, viselje gondunkat „odafönn”! Nyugodjon békében szülőfalunk temetőjében! A viszontlátásra!

Tamás István

Szabó Klára

Fájdalommal vettük tudomásul, hogy ismét elveszítettünk egy számunkra kedves embert. Ez év februárjában végső búcsút vettünk könyvtáros Klárka nénitől, aki a kultúra napszámaként közel öt évtizedig vezette a

szentegyházi Városi Könyvtárát.

1938-ban született Zetelakán, hétgyermekes család legkisebb lányaként. Szülőfalujában járt elemi iskolába, majd Székelyudvarhelyen, a mostani Tamási Áron Gimnáziumban érettségizett. Tizennyolc évesen Deságon tanított, majd beiratkozott Marosvásárhelyen a könyvtáros-képzőbe. 1958-ban Szentegyházán átvette a függetlenített községi könyvtárát. Elkezdődik a belső építkezés, az állomány rendezése, az olvasóközönség feltérképezése. Még a legnehezebb időkben is megtalálta a módját a könyv-beszerzésnek, a kultúra hirdetésének. Külföldi kapcsolatai révén értékes könyvadományokhoz jutott az intézmény.

Egész életében elhivatott könyvtárosként és közeleti emberként volt jelen városunk művelődési életében. Verskedvelő lévén, harminc éven át szavalócsoporthoz tartozott, szavalóversenyeket szervezett. Sikeres könyvbemutatók, teltházassal író-olvasó találkozók szervezése fűződik nevéhez. A település asszonyainak Nők Körét rendezte, ahol közérdekű témákkal színesítette a klubtagok hétköznapijait. Alapító tagja volt az egykori Baráti Társalgó Klubnak. Hosszú évekig részt vett a Szentegyházi Hírlap szerkesztésében, szerepet vállalt a Gyermekfilharmónia Alapítványánál. Több ízben segítette tévés társaságok, könyvszerzők munkáját helyismereti tudásával, értékes útbaigazításokat, információkat nyújtva a vidékről készülő filmekhez, a vidéket leíró könyvekhez.

Könyvtáros és nevelő volt egy személyben, valóságos lelke a könyvtárnak. Nemzedékekkel szerettette meg a könyvet, az olvasást. Évtizedeken át szerényen, alázattal, páratlan kitartással, hivatástudattal végezte a munkáját. Örízte, gyarapította a könyvtár állományát, kölcsönözte a könyveket, ápolta, hirdette a kultúrát. Szinte észrevétlenül formálta, alakította az olvasók ízlését.

Fáradt, betegségtől gyötört teste megpihent, s mi szegényebbek lettünk egy tiszta és igaz emberrel.

Pihenése legyen csendes, emléke áldott.

Finta Erika könyvtáros

Benedek Klára, született Geréb-Gazda Klára

1950-ben született a Fogaras-vidéki Halmágyon. Itt végezte az elemi iskolát és a gimnáziumot, a líceumot pedig Sárkányban.

Brassóban tanárképző főiskolát végez a matematika fakultáson. 1972-ben Lövétre helyezik matematika szakos tanárnak, itt dolgozik 1976. szeptemberéig, amikor a szentegyházi Tamási Áron Általános Iskolába helyezik matematika szakos tanárnak. Itt dolgozik 2010-ig, nyugdíjba vonulásáig. 1989. július 1-től 20 évig ennek az iskolának az igazgatója.

1976-ban kötött házasságot Benedek

Lajossal, két fiúgyermekük születik, Szilárd és Barna.

Hosszas, ám méltósággal és bizakodással viselt betegség utáni elhunytakor kollégái nevében **Bíró Bálint** nyugalmazott biológianár búcsúztatta néhai Benedek Klárát:

„(...) 38 évi pedagógusi pályafutása során nemzedékek sokaságát tanította. Tanítványai szerették, mert ő is szeretettel nevelte őket. Nekik áldozta legszebb éveit, hétköznapijait és ünnepeit. Nekik adott bölcsességet az élethez, erőt, akarást a tanuláshoz, szeretet egymáshoz, a nemzethez való kötődést. Nekik szolgáltatt példát emberségből, munkaszeretetből, hitből, akarásból.

(...) Szavai, tanításai tovább élnek tanítványaiban. Ő maga nem hal meg igazán, mert – Beke György szavai szerint – „aki a lélek falát építi, az ne hal meg soha.”

Az elhunyt Benedek Klárának teljes élete volt itt, a Székelyföldön, kiteljesedett tanári pályát tudhat maga mögött. A tanévzárással egy időben fejezte be élet pályáját is. Úgy érezzük, hogy isteni nagy ajándéka volt ő ennek a vidéknek, mind tanárként, mind kollégaként, mind barátként, mind emberként.

Tolmácsolni szeretném a Klárika által, betegségében megfogalmazott és lejegyzett, utolsó gondolatokat:

„Köszönöm, Istenem e földi életmet,
a halmágyi boldog gyermekéveimet,
de legjobban köszönöm drága kis családom.
Vigyázz rájuk Uram, ez végső fohászom!

Köszönöm, jó Atyám, hogy szolgálhattam népem,

Köszönöm a barátokat néked, Uram Isten!”

(...) Mindnyájunk szeretetett Klárikája, kívánjuk, hogy megfáradt tested megnyugvásra, otthonra találjon a hargitai rögök között, s lelkednek a vágyott békeséget adja meg az Isten. Isten veled, Benedek Klárika...

Orbán Ilona

1940-ben született Szentkeresztbányán. Itt végezte az általános iskolai tanulmányait. 1954-1957. között végezte a tanítóképzőt Székelyudvarhelyen, majd 1957-ben kinevezték az akkori, vlahicai Vasipari Vegyes Középsiskolába (Școala Medie

Mixtă Uzina de Fier Vlăhița), amely iskola többször is nevet cserélt, de ő maradt ugyanazon helyen, tanítónőként.

1960-ban házasságot kötött Csergő Andrással, egy fiúgyermekük születik, Andor.

1990-ben vonult nyugdíjba, 40 év szolgálat után.

Elhunytakor kollégái nevében **Bíró Bálint** nyugalmazott biológianár búcsúztatta mindenki Ilike tanítónénijét:

„Életét a becsületesen elvégzett oktató-nevelői munka, a jobbra, szebbre, többre törekvés jellemezte. Munkahelyén és környezetében a rend, a fegyelem, a tisztaság, a pontos munka szigorú őre volt. Küzdő, többszörösen megpróbált pedagógus volt, aki életének legszebb éveit, a próbatételét nehéz időkben élte.(...)

(...) 43 éven át, szívvel-lélekkel, hivatásának teljes odaadással élve, nemzedékeket tanított írni, olvasni, számolni, vezette be a sok kíváncsi nebulót a tudományok, a megismerés csodálatos világába.

Ilike tanító néni ott él tovább tanítványai lelkében, hisz azt, ami bevésődött a fiatal szívekbe, a sok-sok használattól gyökeret vert, nem lehet többé kitörölni onnan. A költő is így fogalmaz:

„Falak omolhatnak,
kövek is váshatnak,
megmarad, nem porlad
a megtartó példa.”

Számunkra feledhetetlen marad a sok izgalommal járó iskolai, szakmai munka, a sok műsorpróba, a közös szerepléseink, az iskolai, helyi, megyei, országos versenyek, a külföldi kultúracsoporthoz és iskolákhoz való találkozók, hagyományörző rendezvényeink, szórakozásaink, kirándulások, táborozások. (...)

Drága elhunyt kollégánk, barátunk, mindnyájunk szeretett Ilike tanító nénije, kívánjuk, hogy a hosszas betegségben megfáradt tested találjon nyugalomát szülőföldeden, az anyaföld mélyén, szeretett szüleid mellett, lelked pedig teljes békeséget a Teremtőnél.

Pihenésed legyen csendes, emléked áldott!..”

Szentegyházi sikerek az Országos Cselgáncs Bajnokságokon

Az április - június közti időszak a Cselgáncs Országos Bajnokságok időszaka. Minden szerénységet félretéve elmondhatjuk, hogy a 2017- es év a szentegyházi judo csapat eddigi legeredményesebb éve. Judósaink ebben az évben 2 arany-, 1 ezüst- és 3 bronzéremmel, illetve két V. helyezéssel tértek haza az idei Országos Bajnokságokról.

Judósaink 2017-es országos eredményei, időrendi sorrendben:

2017. április 9: Felnőtt Földharc Országos Bajnokság, Nagyvárad:

Bartos Albin – 81 kg – I. hely

2017. április 21: U14-es Országos Bajnokság, Râmnicu Vâlcea:

Tamás Réka- Mária – 32 kg – III. hely,
Lázár Máté – 38 kg – V. hely

2017. május 13: U15-ös Országos Bajnokság, Craiova:

Tamás Réka- Mária – 32 kg – I. hely

2017. június 17-18: U12, U13-as Országos Bajnokság,
Temesvár:

Mihály Hunor – U12 - 46 kg – II. hely,
Székely Botond – U12 - 38 kg – III. hely,
Lázár Máté – U13 - 38 kg – III. hely

2017. június 24: U11-es Országos Bajnokság, Nagybánya:

Tamás László – 34 kg – V. hely

Gratulálunk az eredményekhez, és további sikereket kívánunk!

Tamás Éva- Rita

Fiatal vállalkozók – új vállalkozások

1. Kérem, mutassa be a cégét / vállalkozását: mi a cég elnevezése, profilja, szakterülete? Mi az üzleti vállalkozás munkarendje? Alkalmazottakkal dolgozik?

- **Lázár Kinga:** Én tulajdonképpen egy már működő boltot vettem bérebe, a FAGYIZÓT. Azt hiszem, nem kell senkinek a cég profilját sokáig magyaráznom, fagyi és mindenféle édesség, minden mennyiségben. Minden nap nyitva tartunk reggeltől estig. Jelenleg egy alkalmazottal dolgozom, de reményeim szerint, mikorra megjelenik ez a cikk, már 2 alkalmazottam lesz.

-**András Szidónia:** 1. A mi kis vállalkozásunk a Moha és Páfrány nevet kapta. Fő tevékenységünk a virág-kötészet, amelyet az ajándéktárgyak bő választékával egészítettünk ki. Az

üzlet

hétfőtől péntekig, 9:00-19:00, illetve szombaton 9:00-17:00 óra közt van nyitva.

Egyelőre nem rendelkezünk alkalmazottakkal, de szeretnénk fejleszteni és ezáltal alkalmazni helybélieket.

2. Mennyiben tölt be a cég egy hiányt a szakterülete szentegyházi piacán? Jelent-e kihívást a konkurencia?

- **Lázár Kinga:** A véleményem szerint egy, viszonylag nagy részt tölt be ez a bolt itt, Szentegyházán. Konkurencia lehet minden üzlet, mert mostanra már mindenhol lehet vásárolni mindent. Fontos számunkra, hogy mindig jó minőséggel és minél több újdonsággal tudjunk szolgálni.

- **András Szidónia:** A nagyon sok pozitív visszajelzés alapján kijelenthetjük, hogy szükségem volt városunknak egy piacképes és naprakész virág- és ajándéküzletre. Szerintünk is, az egészséges konkurencia a vásárlók javára válik.

3. Kérem, ossza meg a tapasztalatát: mi volt a legnehezebb a terv megszületésétől, a kivitelezés folyamatán át, addig, amíg a megnyitásra sor került?

- **Lázár Kinga:** 12 év külföldön, eléggé elszakított a városkánktól, csak turistaként jártam haza, bár az utóbbi években

mindig azt mondtam, hogy nem megyek vissza többet, elég volt, és mindig visszamentem. Másként történt ez az idén, mert egyik kedves barátnőm rábeszélte, hogy milyen jó lenne, ha végre tényleg itthon maradnék, és én lennék az új „fagyis néni”. Így született meg a terv, hogy kipróbálom, ezt követte a hónapokig tartó papírmunka. Számomra az engedélyek megszerzése, a hivatalokba való járkálás okozta a legtöbb fejtörést, az, ahogyan kezdő vállalkozókhöz tudnak viszonyulni, az a lekezelő stílus, de meg kell említenem, hogy kellemes csalódás is ért, mert találkoztam nagyon barátságos és segítőkész emberekkel is

- **András Szidónia:** Talán a bizonytalanság volt a legnehezebb, hogy vajon jó döntést hoztunk-e vagy nem... Vajon fogjuk tudni csinálni?... Ugye, minden rendbe lesz?. De szerencsére, sok támogatást és segítséget kaptunk a családtól és a barátoktól!

4. Hogyan született meg az önálló vállalkozás gondolata, és milyen előzetes szakmai képzettséget – tapasztalatot kívánt?

- **Lázár Kinga:** Azt hiszem úgy, hogy először megszületett az „itthon kéne maradni, és valamit csinálni” - gondolat, ezt követte az önálló vállalkozás gondolata. Szakács – cukrász - vendéglátó menedzser szakképzést szereztem Budapesten, ezen kívül 11 éve dolgozom vendéglátásban Európa különböző pontjain, ezeket a tapasztalatokat mind nagyon jól tudom hasznosítani.

- **András Szidónia:** Nagyon hirtelen jött az ötlet, és nem volt időnk sokat gondolkodni rajta, úgyhogy belevágtunk... Szakmai tapasztalatunk nem volt, és tanfolyam sem indult, viszont Budapesten hirdettek egy virágkötészeti bemutatót és oktató-napot, amelyen én is részt tudtam venni. Nagyon sok szakkönyvet olvastam, csíkszeredai virágüzletesektől is kaptam tanácsokat, segítséget. És egy kedves barátnőm, aki ugyancsak ebben a szakmában dolgozik, Marosvásárhelyről sietett a segítségünkre az üzlet megnyitásakor.

5. Megosztaná-e az indulás óta eltelt – bár rövid – időben szerzett benyomásait?

- **Lázár Kinga:** Nem pontosan tudom, hogy milyen benyomást oszthatnék meg, de egyelőre vissza kell szoknom a kisvárosunk mindennapjaiba. Egy dolog már bizonyos számomra: a fejlettebb országokban, ahol eddig jártam, kevesebbet ellenőrzik a vállalkozókat, mégis mindenki tudja a dolgát és teszi, csak nem

kell attól rettegnie, hogy milyen hibát találnak, hogy megint mibe kötnek bele, stb.

Mindent egybevetve, azt gondolom, hogy itthon bizonyos szempontból nehezebb belefogni valamibe, bár külföldön mindig bevándorlónak számítanak a vendégmunkások, idegennek, és be kell illeszkedni, de sajnos, itthon még nehezebb dolgunk van.

- **András Szidónia:** Én azt tapasztalom, hogy igenis kellett egy kis újdonság az embereknek, nagyon sok különleges kéréssel fordulnak hozzánk, és mi kimondottan örülünk a kihívásoknak.

Köszönjük mindenkinek!

Fili35

Noha későn és szűkmarkúan érkezett a kikelet Szentegyházásfaluba, a Filisek háztáját váratlan bőség jellemezte.

A Mártonffi János Iskolát akkor még Vlahicai 1-es számú Általános Iskolának nevezték, amikor először megszólalt a Fili.

1982 tavaszán történt mindez, nagy létszámú osztályokból kerültek ki az énekesek, zenészek. Akkor még nem volt szükségünk sem líceumistákra, sem más iskolából pótló tagokra. Senki nem gondolta akkor, hogy hosszútávon működtethető lesz az együttes. A tíz éves évfordulótól, 1992-től öt évenként rácsodálkozunk a folyamatosan megújuló Gyermekfilharmóniára.

Egykori és jelenlegi tagokkal, vendégekkel, segítőkkel közösen ünnepeltük fennállásunk **harmincötödik évfordulóját** május 4-7 időszakban. Csütörtökön a hegykői vendégek és a szentegyházásfalvi egyházi kórus szórakoztattak, péntek este a régi tagokból verbuválódott Öreg filisek és a jelenlegi tagok felejthetetlen koncertjét hallhatta a közönség a zsúfolásig telt szentegyházi Gábor Áron Művelődési Otthonban.

Szombat nagy nap volt. Az újjalakult Közbirtokossággal karöltve a Fili és a szülők, majdnem 450 fő, - **csemeteültetés** vállalt a Hargita déli oldalán. Összesen 16 ezer csemetét sikerült elültetni, egyeseknek vérhólyagos lett a keze a munkától. A csemeteültetés ténye nemcsak az iskola életét, hanem az egész települést megmozgatta. A közös munka, majd a közös étkezés mellett az, hogy a nagyfalusiak nemcsak irtják, hanem ültetik is az erdőt, mindenkit bizakodással és örömmel töltött el.

Szombaton este sem maradt koncert nélkül a közönség: a debreceniek és a bukarestiek tették emlékezetessé a jeles napot.

Vasárnap hagyományos szelterszi versenynap, melyen mindenki lelkesen emlegette a csemeteültetés hőstettét. Az estélyt a nyíradonyiak felejthetetlen tánc- és énekelőadása, valamint Gold Band zenekar köszöntő műsora zárta.

A koncertek és napi programok mellett arra is futotta, hogy a kultúrház oldallépcsőjét felújítsuk, a templomi elemi iskola udvarán levő roskadozó melléképületeket feljavítsuk, 24 kerti kispadot készítsünk a régi kidobott iskolai padokból.

A Csűrkalandparkban is újítottunk: rakéta és hernyó jelzi 35. születésnapunkat.

Mindez Kodály Zoltán kettős évfordulójának megünneplésével.

2017. június 2.

Településünk életében először fordul elő, hogy államelnöki látogatást ünnepelhettünk.

Dr. Áder János Magyarország köztársasági elnöke tiszteletére énekeltünk június 2-án délután 4:15 órakor. A magas rangú vendéget a polgármesterünk és Mihály József huszárkapitány köszöntötte. Pünkösdre hangoló koncertünk után filis kórustagokkal fényképezkedett, majd hosszan tartó beszélgetésre jött fel a Szálló ebédlőjébe. Vendégekönnyünk sokáig jelzi, hogy itt járt. Jókívánságait bárki elolvashatja.

Kanada, az Ottawai Parlament előtt 2017. június 26.

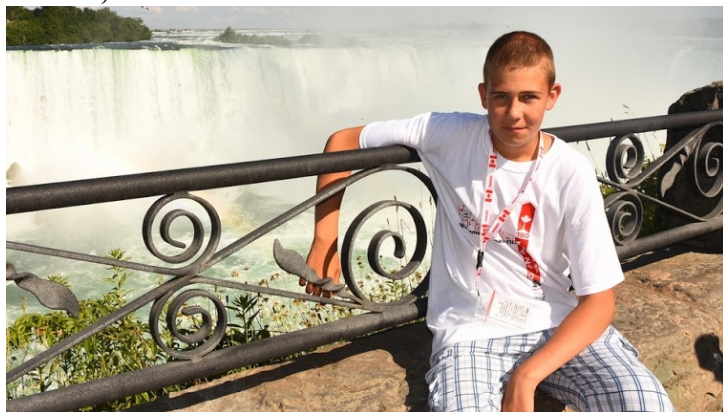
Micsurin

Ez a szó az öregek számára nem ismeretlen. Valamikor az '50-'60-as években iskolánkban kötelező volt a mezőgazdaság oktatása. Gyakorlatozni a diákokat kísérleti ültetvényes kertekbe vitték, mely az iskolától nem messze helyezkedő bekerített telek volt. Ott rendszeresen kapáltak, gyomláltak, dolgoztak a diákok. Ezt a régi hagyományt próbáljuk jövőtől feleleveníteni. A Gyermekfilharmónia Alapítvány kanadai adományozók támogatásából 25 ár telket vásárolt a Nácisz Napközitthon kerítésétől délre eső, hosszú pásztabán.

Ide csemetekert ültetését tervezzük, amelynek gondozása, kapálása, öntözése a filis diákok feladata lesz. Ezzel az ültetvénnyel fogjuk tovább folytatni a május eleji faültetési mozgalmat.

Köszönjük a kanadai magyar közösségeknek az adományokat, telkünket Ontario Tree Gardennek fogjuk keresztelni, kanadai juharlevél fogja a felirat mellett jelezni örök barátságunkat!

Csá, Canada!

Kanadai turnénk legszebb estéje a Torontói Magyar Házban volt. A filisek hosszú lakodalmi asztalok mellett dúskáltak, Tankó Gabikával „nótás estet” muzsikáltunk a színpadnál.

Óriási énekóra volt! 10 és 20 dollárosokat húztak Gabika vonójába, gyűlt a nóta és a pénz.

A sofőrök unszolásra indulnunk kellett, mire megkérdezték Gabikától: - Mit csinálsz a pénzzel? - Ha kigyűl, veszek egy lovat! - És mi lesz a ló neve? - Canada!

... még néhány muzsikálás és kigyűlt a pénz.

Haáz Sándor, zenetanár

Szerkesztő bizottság: Máthé István, Nagy Eszter
Számítógépes szedés, tördelés: Mihály Attila
Nyomás: ROTAPRINT Szentegyháza
Web (Honlap): <http://szentegyhazavaros.ro>, <http://primariavlahita.ro>
E-mail: office@szentegyhazavaros.ro, office@primariavlahita.ro
Hírívő - XI. évfolyam, 1. szám, 2017. július.
Szentegyháza

Szentgyörgyi Városnapok

2017.
július
14-16.

JÚLIUS 14. PÉNTEK

15:00 Megnyitó, Városnapj verhováló

Vadásztrófea kiállítás - a helyi vadászársulat legszebb és legértékesebb vadásztróféái

16:00 Dr. Kádár Annamária pszichológus előadása
„Küzdőképesség és önbecsülés megalapozása”

18:00 Ünnepi megnyitó - Hüppücsös néptáncsoport előadása,
az együtttest a Kedves zenekar és Daniel Kinga kíséri
Legjobb diákok díjazása, Pro-urbe díjak kiosztása

21:00 Titán zenekar koncert

23:00 Kedves zenekar koncert

Helyszín: Vassas futballpálya

JÚLIUS 15. SZOMBAT

09:00 Városnapj sportrendezvény

Mirifoci turné - Tamási Áron műfüves pálya - Fatalemek
Jászat - Vassas futballpálya

10:00 Főzőverseny

13:00 - 15:00 Hasla Nomadorum Orientalis hagyományörző csoport:
Szent László legenda bemutatása, fegyvermustra, kézművesség

16:00 Kulturális előadások:

Gyermekfilharmonia koncert, Benedek Szilárd és Fülöp Mária előadása,
Szenttrihályi citerások, Kápolnási Néptáncsoport,
Szentgyörgyi gyermek-néptáncsoport előadása, Szapora zenekar

20:45 Opera Levente és Tankó Silla közös előadása
Helyszín: Vassas futballpálya

21:00 Gold Band koncert

22:30 Szócs Renáta & Line Band koncert

24:00 Retró buli - Kukulóval

Helyszín: Vassas futballpálya

JÚLIUS 16. VASÁRNPAP

09:00 Mirifoci turné - Tamási Áron műfüves pálya - Öregfűle

Kézilabda kupa - Gábor Áron Iskola Sport tere

10:00 Városnapj tömegfutás - Healthy Fitness szervezésben

Útvonal: „Gomba” buszmegálló-Gábor Áron utca-Öntőle utca-
Jűsárg utca-Berényi Margit utca-Öntőle utca-
Gábor Áron utca-„Gomba”

12:00 Gyermekprogramok
Helyszín: Vassas futballpálya

16:00 Kerékpárverseny - SZIF szervezésben

20:00 László Attila koncert
Helyszín: a vassas futballpálya előtti aszfaltozott úton

21:30 Beatrice koncert

Helyszín: Vassas futballpálya

